

oázis

2010. június, XX. évf. 2. (59.) szám

A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

*Tegyétek,
amit mond!*

Kopogtató

- ❖ A mély atya-élmény bizton-
ságot ad a szívnek. Egy mély
anya-élmény rejtettséget ad
a léleknek.
- ❖ Néha vakon kell hinnünk és
ugranunk.
- ❖ Nagy a kísértés, hogy az
ember elmerüljön afeletti
bánatában, hogy mennyi
mindent nem tett meg.
- ❖ Be is csaphatom magamat azzal,
hogy Jézus ezt vagy azt kéri,
pedig dehogya!
- ❖ Egy tyúklépéssel közelebb
kerültem az Atyához,
mert azt tettem, amit mond,
pedig nehezemre esett.
- ❖ Akit körülölel a családi szeretet
fénye, az visszaragyogja, mint
égitest a napfényt.

Tegyétek, amit mond!

Nagyon szeretnénk azt tenni, amit a Jóisten mond! De mit mond most, nekünk, személy szerint, ebben vagy abban a konkrét helyzetben? – ezt sokszor alig lehet eldönteni. Olyan nehéz egyértelmű választ találni, fárasztó állandóan töprengni, gondolkozni és nehéz elcsendesülni, a hangzavarból kihallani Isten Szentlelkének halk szavát, finom kérését, javaslatát.

Néhány hete „hivatalból” be kellett ülnöm Müller Péter egyik előadására. Örömmel hallgattam, hogy azt mondja, amit az Egyházunk is tanít, hogy a szeretet parancsa, amely az emberi szívbe van írva, mutatja a helyes irányt döntéseinkhez. De sajnós a folytatás elszomorított. Egy neves szerző a bölcsnek nevezett időszakor délen így szól: az adott helyzetre a pontos választ egy könyvben találja meg, ami nem más, mint az általa kidolgozott Jóskönyv.

Végül is, milyen könnyű lenne, ha ilyen egyszerű lenne. Ha nem kellene mást tennünk, mint kinyitni – no nem a Jóskönyvet, hanem – a Bibliát, ujjunkkal rábökni egy sorra, és már meg is van a válasz. Volt, hogy próbáltam, és egy átokszóltárnál nyitottam ki, ami szerint ivadékaim és én magam is még abban az évben elpusztulunk. Hála Istennek nem történt meg. Persze tudom, hogy sokszor kap így választ az ember, és a Kentenich-telefon használata is adott útbaigazítást nehéz helyzetekben nekünk is, de naponta milyen sok döntéshelyzetbe kerülünk, és nem kaphatjuk elő a mi „súgónkat”.

A finom vevőkészülék, mely működik minden hullámhosszon, fogja Isten, a társ, a család, a mai világ jeleit, a szívünkbe van építve, mutatja az utat az Örök Hazába, ahogyan a gólyának is, aki mindig megtalálja otthonát. Jel lehet az „istenmorzsák” után kutató emberek sokasága, a vágy a „haldokló” házasságok megmentésére... De jel lehet a számítógép gyakori bippegése, mely ostorcsapásként hat, hogy újabb levelet kézbesített a postagalamb, és arra válaszolni kell. A telefoncsörgés, amitől összerándul a gyomor, hogy szorít a határidő, és megint nem tudok odafordulni ahhoz, aki keres. Az elmulasztott felkészítések, hosszan halogatott találkozások, csalódott tekintetek, mikor válaszolok arra, hogy „most is dolgoz van?”... Amikor ezek a jelek szinte állandósulnak, muszáj mérlegre tenni a feladatok akkor is, ha egyértelműen jó ügyért fáradozunk, hiszen a mi iránytűnk közé tartozik az állapotbeli kötelesség elsődleges teljesítése is. És itt nem önmagunk kímélése, hanem a helyes mérték megtalálása a cél.

„Súgónk” van nekünk is, persze nem olyan egyszerű működtetni, mint a Jóskönyvet, de hogy mégsem lehetetlen, és ha nem is tévedhetetlenül, de biztosan vezetnek minket, erről vallanak újságunkban családjaink.

Szűcs Éva, Péter Tamás

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....	3
Tartalom	4
Kápolnánk szentelésének jubileuma	5
Esszé	15
Mindennapjaink	21
Oroszi Kriszti beöltözése	38
A pápára figyelünk	43
Kentenich atya tanításából	44
Tedd könnyűvé	48
Gyereknövelde	49
Női rovat	55
Főzőcske	56
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	57
Gyerekszáj	58
Óbudavári hírek	59
CSAK hírek	62
Fiatalok Oázisa	68
Egyesületi bemutatkozó	71
Házaspárok útja	78

OÁZIS 2010. június, XX. évf. 2. (59.) szám, a Családok a Családeért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-85-58, info@ schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

- **Készítették:** Csabai Gábor és Márti, Endrédi István és Cili, Fülöp Marianna, Mosoni István és Kati, Oláh Gyöngyvér, Ozsváriné Ramocsai Imri, Schumicky András és Ildikó, Stagl László és Szilvi, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Zajkás Péter és Rozi
- **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi, Schumicky Ildikó
- **Címlapfotó:** Ramocsai Marinka • **Hátlapfotó:** Ramocsai Mónika
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával.

Tilmann atya az Oázisról
„Az Oázisban nem elméletekről írunk, és nem véleményeket fogalmazunk meg, hanem a család életéről írunk, ami valóban megtörtént. Ha valaki ezt elolvassa, akkor erőt adhat neki, mert így gondolhatja: ha ezt másoknak sikerült megvalósítani, akkor talán én is képes vagyok rá. Így készítette Kentenich atya az első újságját, és így írjuk mi az Oázist.”
Oázisunk nagyon fontos eszköze az apostolkodásnak. Rendeljünk néhány példánnyal többet, hogy továbbjárdékozhasssuk másoknak. Reméljük, segít ebben a megrendelőlap, amit újságunkhoz mellékelünk.

Jelenlegi számunk házigazdája a Budapesti Régió volt Csabai Gábor és Márti vezetésével.

Külön köszönet még a 3. szövetségi évfolyam házaspárjainak! Őket a **Pécsi Régió** követi. Központi téma:

Töltsétek meg a korszókat vízzel!

Lapzárta: **2010. szeptember 15.**

Várjuk írásaitokat a következő címre: oazisis@schoenstatt.hu

Kápolnánk szentelésének öt éves jubileuma

2010. 04. 10.

A kápolna felszentelésének öt éves jubileumát ünnepelve a közösség tagjai 2010. április 10-én összegyűltek, hogy szentmisén adjanak hálát a szentély kegyelmeiért, melyet Tilmann Beller atya (a képen) koncelebrált egy másik schönstatti atyával, Herbert Kinggel, valamint Pintér Pius Tamás SMC atyával és Vértesaljai János diakónussal. Nagy öröm volt a személyes találkozás a már nyugalomba vonult, csodálatos kisugárzással, egyéni, sokszor hangos kacagást kiváltó szófordulatokkal élő atyával, akinek a Szűzanyával való mély kapcsolatát, és az emberi lelkekben való „olvasását” sokan megtapasztalták.

A szentmisén több család megkötötte a szeretet- szövetséget Kentenich atyával, a mozgalom vezetőihez csatlakozva nevelőjükké, vezetőjükké választották.

Szövetség Kentenich atyával

Kentenich atya élete olyan példa számunkra, hogy az ő követéséért való fáradozás segít Krisztus valóságos követőivé válni a legújabb korban. Tanítása egyfelől mélyen gyökerezik Krisztus tanításában, ahogy azt az evangéliumok közvetítik, másfelől hitelesen alkalmazza Krisztus üzenetét a mai kor viszonyainak megfelelően.

Annak tudatában, hogy erre úgy nekünk, mint az egész egyháznak és emberiségnek nagy, szüksége van, erős és mély kapcsolatra akarunk törekedni Kentenich atyával úgy is mint egyes személyek, házaspárok, családok és úgy is mint a Magyar Schönstatt Család.

Ennek a kapcsolatnak az a célja, hogy – általánosan kifejezve – növekedjünk az igazságban és szeretetben, valamint ezek életre váltásában, gyakorlatiasan átgondolva pedig – bizonyos rendszerességgel tanulmányozzuk Kentenich atya életének fő mozzanatait az úgynevezett mérföldkövek mentén, tanítását pedig annak alap gondolatai mentén, melyekből néhányat felsorolunk: szövetség, küldetés, nevelés, kötődés, lélekápolás, új ember és új közösség, létrend, szervesség, eszközjámborság...

Szeretnénk Kentenich atyával ezért külön szeretetszövetséget kötni és meghívni őt, hogy legyen a nevelőnk, vezetőnk és atyánk. Szükségünk van rá, mert nem tudunk megfelelni mindannak, amit a Jóisten a modern viszonyok által tőlünk elvár; gyengének és alkalmatlannak éljük meg magunkat; szeretnénk, ha Kentenich atya tovább vezetne bennünket a Szűzanyával kötött szeretetszövetség kiteljesedésére és a Mennyei Atyánk iránti teljes, gyermeki odaadásra. Ezen az úton indultunk el Tilmann atya vezetésével, és szeretnénk hűségesen továbbmenni: közös művünket tovább építeni! Sürget ebben a gyermekeink jövőjéért viselt felelősség és gond is.

Végezetül itt együtt, ünnepélyesen is megerősítjük azt az ígéretet, melyet küldöttségünk az egész Magyar Schönstatt-család nevében tett február 7-én Schönstattban az Atya-jelkép átvételkor:

„Szívügyünkkel akarjuk tenni azt, hogy Magyarországon az Atyaáramlat eredményességéért egészen bevessük magunkat.”

Kelt: Óbudavár, 2010. április 10-én.

Gertrud-Maria Erhard, schönstatti márianővér sok gyakorlati példával szemléletessé tett előadásából, az apaság, atyaság megéléséről, sokan merítettünk erőt, és vittünk haza megvalósításra váró elhatározásokat. Bár a téma komoly, és sajnos manapság az igazi bölcs, szerető és gondoskodó apává válás rögös útján sokan elbuknak, a nővér finom humorával átszótt előadását derű kísérte.

Az együttléteket vidám produkciók zárták a közösség családjainak, fiataljainak előadásában. Endrédi Gabó fergeteges humorral felvázolta, milyen lesz az élet Óbudaváron 2110-ben.

Erre az alkalomra megjelent három új kiadványunk:

- 1) Az óbudavári Schönstatt-kápolna története
- 2) P. Kentenich József: Az élet értelme
- 3) Uzsálné dr. Pécsi Rita: Ma a szeretetnek más arca van (beszélgetés Tilmann atyával a nevelésről)

Ismertető a kiadványokról az 51–53. oldalakon olvasható.

Fontos vagy nekem!

Tilmann atya homíliája

Ahol a testvérek együtt vannak, ott növekszik a szeretet. Mit jelent ez? Látom a másikat, és azt mondom: Te fontos vagy nekem!

Így van ez a Szentháromságban is. Az Atya a Fiúnak azt mondja: Te fontos vagy nekem! Az Atya és a Fiú szavából származik a Szentlélek.

Ha a házastársunknak azt mondjuk, hogy „Fontos vagy nekem!”, akkor a Szentlélek közöttünk is jelen van köztünk. Ezért azt javasolom, hogy mondják egymásnak, gyermekeiknek: Fontos vagy nekem! Ekkor a Szentlélek a szívükben lesz!

Természetesen ez nem mindig sikerül, ezért a szentmise elején azt mondjuk: Istennem, bűnös vagyok! A mennyei Atya mosolyogva azt válaszolja: Gyere, szeretlek!...

Ha azt mondanám, hogy a prédikáció rövid lesz, akkor az hazugság lenne.

Az Atyáról lesz szó, Róla pedig csak hosszan tudok beszélni.

Amikor mi „atyaként” szólunk, akkor a szavunkból élet származik. Ha egy mérnök szívéből, fejből kinő egy terv, akkor abból egy új épület születik, növekszik.

Az is nagyon szép, amikor a férj a szívéből ad valamit a felesége számára, aki ezáltal jobban növekszik. Ezért nem mondom, hogy kell, de fontos lenne, ha az asszonyaiknak mesélnének magukról. Lehet, hogy a feleségük azt mondja: nem értettem, amit mondtál, de szeretlek! Ez erőt ad és segít. Természetesen nem csak a munkáról, hanem a gyermekekről, a nagy családról, a plébániáról, az egyházzal is szó lehet. Az egyházban a pap, a püspök, a pápa az atya, tőlük jön az új élet. Fontos, hogy befogadjuk üzenetüket. Például gondoljunk most arra, ki van/volt számomra atya! Sokszor a világ nagy személyiségei atyák.

Ezekben a napokban választunk új kormányt! Az a kívánságunk, hogy a Jóisten adjon nekünk jó atyát, akinek a szívéből életadó gondolat, küldetés növekszik, hogy ilyen módon növekedjen a népünkben az erő! Ugyanez a folyamat érezhető a Schönstatt mozgalmunkban is. (Ozsvári) Csabát sokan ismertük, ötvösművész, aki a szövetségi évfolyamuk szentelési ünnepén a szentély mellett halt meg. (Török) Péter (orvos) keményen harcolt

az életéért, de nem sikerült megmentenie. Biztosak vagyunk abban, hogy Csaba a mennyországból lát minket – most is jelen van –, és mint egy atya a Jóistennel és a Szűzanyával beszélget, azt mondja: „Itt vannak a barátaim, kérem szépen, ajándékozta meg őket kegyelemmel!”

Aki kész befogadni a kegyelmet, azt a Jóisten is szereti, de ehhez hit kell. Például Jézus Názáretben nem tudott sok csodát tenni, mert nem hittek benne. Fontos tehát, hogy higgyünk! Csaba barátunk a Jóisten előtt áll, és azt mondja: „Add nekik a kegyelmedet! Add, hogy érezzék, Te vagy az ő jó Atyjuk! A mennyei Atya lát minket, és beszélget a Fiával. Azt mondják egymásnak: Jó, hogy itt van ez a fiú és ez az asszony! Jézus azt mondja: Jó ez a fiú és ez az asszony! Nekünk pedig azt mondja: Jó, hogy itt vagytok!”

Barátaim! A Jóisten lát minket, és azt mondja: Jó, hogy itt vagy! Jézus kiválasztott minket egyenként is, és a házasságunkat is, hogy az Ő otthona legyen, abban jelen lehessen!

Ez nagyon érdekes, barátaim! Ha odamegyek egy házaspárhoz, és előttük letérdelek, teológiai szempontból ez helyes! Tudom, hogy jelen van köztük Jézus! Ez csodálatos! A mennyei Atya odafordul a férjemhez, a feleségemhez, a gyermekemhez, és szeret minket. Ez valami új! Teológiailag teljesen helyénvaló, hisz mindenki tudja, hogy Isten gyermekei vagyunk, de az életünkben ez nem normális. Ma dél előtt ki gondolta magában a közösségünkben: „Jóistenem, Te vagy az én jó, mennyei Atyám! Tőled jön a szívembe a szeretet áramlása... én vagyok a Te fiad!” Bocsánat, de ki gondolt ma erre?! Tudjuk, de az életünkben még nincs jelen ez a gondolat!

Schönstatt Mozgalmunkban tapasztaljuk, hogy az alapítónk, Kentenich atyánk, valamilyen módon a Jóisten képe. Ha vele kapcsolatban leszünk, akkor ő az atyánk lesz. Természetesen hálásak vagyunk neki a tanításáért, hogy a szívünkben szabadok vagyunk, ő adta azt az igazságot, hogy ha mi együtt vagyunk, minden ember benső szabadságban tökéletes személyiség lesz, így szeretettel tud fordulni a másik emberhez. Ez azt jelenti, hogy a mi közösségképünk lényege az, hogy mindenki saját, eredeti eszményképet keres, odafordul a másik emberhez, és azt mondja neki: jó, hogy itt vagy!

A mennyei Atya azt mondja nekünk: „Jó, hogy itt vagy!” Ezt tesszük mi is, és így valamilyen módon mindenki „atya”, vagyis király/királynő lesz.

Ilyen módon köztünk lesz a nagyszívűség, a szeretet, és meglátjuk a másik ember nagyságát. Kedves barátaim! Ez a mi képünk!

Szent Ferenc a szegény Jézus képét adta az egyháznak, boldog Charles de Foucauld atya a szegény ember munkája által adja magát Jézusnak, Avilai Szt. Teréz a szívét odaadó Jézus képét adta az egyháznak. Ilyen módon minden szent más és más képet ad az egyháznak. Kentenich atya pedig atya-képet ad a mennyei Atyáról, és mi befogadjuk azt a szeretetet, erőt, bölcsességet, ami jön tőle, és ilyen módon mi is atya, anya leszünk. Ezért a közösségünk vezetői szövetséget akarnak kötni Kentenich atyával, és azt mondják: Kentenich atya! Kérjük, add nekünk, hogy veled együtt atya és anya lehessünk mások számára. Mindenki megteheti, hogy Kentenich atyánkhoz fordul – akiről hiszem, hogy velünk ünnepel most is –, és azt mondja: kérem a kegyelmet, az atyai erőt, ami a mennyei Atyától árad a szívünkbe, hogy növekedhessünk. Ha tehát kapcsolatban vagyunk Kentenich atyával, a Jóistentől származó erő lesz a szívünkben.

Ez azt jelenti, hogy amikor teszünk valamit, például rendbe tesszük a lakásunkat, akkor a férj és a feleség szívében növekszik az erő. Vagy amikor tanulunk az egyetemen, akkor a Szentlélek lesz áll ránk, és sikerül a vizsgánk. Érthető? Aki szereti a Jóistent, az okosabb lesz! Reméljük!

Gyermekeivel Szűzanyánk, szent áldását adja ránk!

*Tilmann atya rövidített és szerkesztett prédikációja,
elhangozott 2010. április 10-én.*

*A beszéd honlapunkon videón megnézhető:
<http://csaladok.schoenstatt.hu>*

Jellemes jelkép

(Egy résztvevő házaspár beszámolója)

Judit: Kislányom délutáni alvását kihasználva az Oázis friss, áprilisi számát olvastam. Megakadt a szemem azon az információon, hogy a következő szám házigazdája a Budapesti Régió lesz, a szerkesztők várják írásainkat. Átvillant az agyamon a gondolat, hogy néhány év múlva talán mi is leszünk elég tapasztalt házaspár ahhoz, hogy tollat ragadjunk. Még aznap este csengett a telefonom. Csabai Márti hívott azzal a kéréssel, hogy írjunk egy cikket az Oázisba, hogyan éltük meg friss schönstattiként a kápolnaszentelés 5. évfordulója alkalmából rendezett ünnepet. Nem hittem volna, hogy ilyen hamar ránk talál a feladat, hiszen még csak ismerkedünk a családmozgalommal.

Tavaly augusztusban voltunk először családnapokon. Annyira befogadó volt a légkör, hogy szinte rögtön otthon éreztük magunkat, sőt, egy- és hároméves gyermekeink is egészen könnyen fel tudtak oldódni az új környezetben. Lelkileg nagyon sokat adott az az egy hét, ezért belső készletet éreztem arra, hogy év közben is találkozunk schönstattiakkal. Kiderült, hogy plébániánkra, a Bosnyák térre jó néhány schönstatti kötődésű házaspár, illetve család jár.

Hamarosan csatlakoztunk férjemmel az itteni családcsoporthoz. A tavalyi első résztvevő hét Budapest környéki családjaiból is alakult egy csoport ősszel, ahová szintén meghívtak minket. Vezetőinken, illetve a mozgalom honlapján keresztül minden fontosabb évközi eseményről értesültünk. Részt vettünk a márciusban megrendezett Budapesti Régiótalálkozón, ahol férjem orgonált a szentmisén. Reméltem, hogy az áprilisi szentelési évfordulóra is sikerül eljutnunk.

Péter: Óbudavárra menet ismét megállapítottuk, hogy a település nincs közel Budapesthez. Erre gyermekeink is gyakran emlékeztettek minket utunk során. Mindenesetre az út hosszának alulbecsléséből kifolyólag sajnos nem értünk oda a mise elejére. Vegyes gondolatokkal a fejemben indultam neki családommal együtt a domboldalnak: a késés jogos büntudatával, valamint a tavaly nyári élmények és Schönstatt lelkeségének eddigi ismerete alapján a szeretet és megbocsátás reményével. A fogadtatás az utóbbit igazolta. Újra megtapasztaltuk, hogy itt szívesen látnak minket. Azt éreztem, hogy az itt összegyűlt családok valóban az egymásban lévő jóban hisznek, és azt keresik. Öröm volt a sokaságban percről percre ismerős arccokat felfedezni.

A mise alatt kisfiunk közölte, hogy emlékei szerint játszótér van a közelben, így következő úti célunk adott volt. Örömeinkre tavalyi házigazdáink is ugyanide tartottak, így sikerült pár kedves szót váltanunk velük, és gyönyörködhettünk is két hónapja született, negyedik gyermekükben.

Az ebéd lebonyolítása nem tűnt egyszerű feladatnak az ebédelni vágyók létszámának és az ebédlő méretének ismeretében. De mint tudjuk, Istennél semmi sem

lehetetlen. Ahogy felértünk, Gódány Rita példátlan segítőkészségének köszönhetően jutott még egy kis hely számunkra is az asztaluknál. Szép élményként él bennünk, hogy a tavalyi családnapokon szintén közös asztalnál volt alkalmunk ülni velük. Azóta is gyakran eszünkbe jut kedvességük és közvetlenségük, amivel hozzáink, a sokszázadik arra járó családhoz viszonyultak.

Ebéd után a pihenőpark felé vettük az irányt, ahol gyermekeink megtalálták a kedvükre való játékokat. Itt megismerkedtünk a délutáni műsor szervezőivel, és sikerült megbeszélni az előadás részleteit, ugyanis jómagam is jelentkeztem zenei produkcióval. Nagyon jó ötletnek tartom, hogy a résztvevők megoszthatták egymással talentumaik gyümölcsét. Nagy érdeklődéssel hallgattam a műsort, és megtiszteltetés volt részt venni benne.

Velem nagyon korán tudatta a Jóisten, hogy zenei talentumokat bízott rám. Ennek kamatoztatása küldetéssé forrta ki magát, amiben segített a schönstatti tanítás is. Igyekszem élni a zenei szolgálat lehetőségeivel, mert ezáltal az ajándékozás örömeiben és kegyelmében részesülhetek. Így volt ez most is. A koncert után minden tetszésnyilvánítást isteni megerősítésként élttem meg.

Judit: A délutáni műsor lelkes gyermek és ifjúsági résztvevői számomra azt igazolták, hogy ebben a közösségben tényleg minden korosztály megtalálhatja a helyét. Fontosnak tartom, hogy ne csak a szülők tudjanak építkezni, töltekezni egy lelkeségi mozgalomból, hanem a gyerekek is jól érezzék magukat benne, és a fiatalok számára is értékadó közösséget teremtsen. Férjem műsora közben az arcokat látván az volt az érzésem, hogy zenélésével talán ő is tudott valami értékeset adni, viszonzásul a sok pozitív tapasztalatért, élményért, amit alig egy év alatt kaptunk Tőletek, Schönstatt-családoktól. S hogy mik ezek a tapasztalatok, milyenek látunk Benneteket, mi jellemzi szerintünk ezt a közösséget?

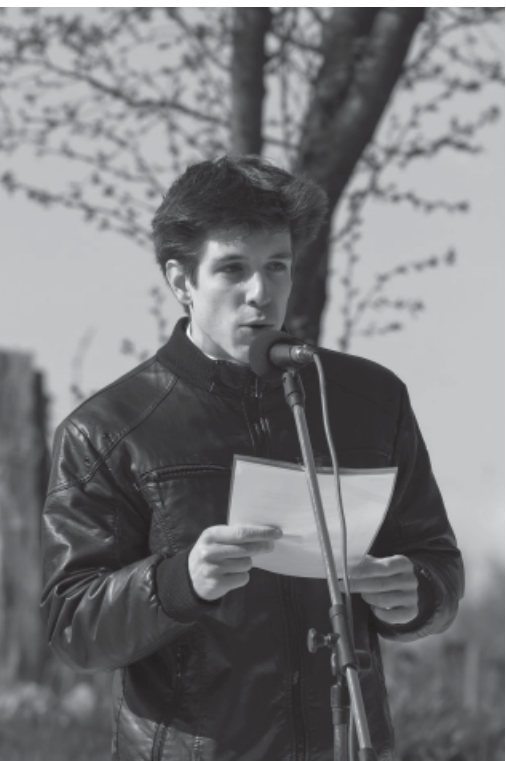
Közvetlenség, kedvesség, amellyel már az első pillanatban fogadtatok bennünket
Áldozatvállalás emberi és anyagi téren, a nehézségek emelt fővel viselése
Példamutatás a családi élet, a gyermekvállalás, a gyermeknevelés terén
Odafigyelés másokra, ránk, újakra
Lelkesedés, derűs és nyitott hozzáállás egymáshoz és az élet dolgaihoz
Növekedés hitben, szeretetben, gyermekszámában, a közösség létszámában
Alázat Istennel és embertársainkkal szemben

Számomra mindezen jellemvonások ötvöződnek a Schönstatt-szellemiségben, amelynek méltó jelképe az immár 5 éves óbudavári kápolna. Szeretnénk mi is ilyen vonásokat hordozó jellé válni családunk és tágabb környezetünk számára. Rengegetet kell még fejlődniünk minden téren, de úgy érzem, Veletek könnyebb lesz. Köszönjük, hogy Közétek tartozhatunk!

Idegenvezetés Óbudaváron 2110-ben

(Endrédy Gábor előadásában)

Szeretettel üdvözlök minden kedves egybe-
gyűlt érdeklődőt 2110 nyarán itt, Óbudavár
Cityben, a Magyarországi Schönstatt Cen-
terben, egykori kápolnánk alapkövetésének
105. évfordulóján. Mint tudjuk, azóta bazi-
likává nőtte ki magát kis templomunk, hisz
a Szűzanya segítségével létrejött 4 millió
magyar háziszentély lehetővé tette ezt.

Tehát idén, azaz 2110-ben méltán ünne-
pelhetjük Szentélyünk 105. születésnapját!

Egy-két hasznos tudnivaló az először ér-
kezetteknek: szállásaikat a kijelölt szálló-
dáknak foglalhatják el, imaszoba és előadó-
terem minden 20. emeleten megtalálható.

A kisebbeket szeretettel várják a gyerek-
foglalkoztatók a Vidámpark bejáratánál,
amely az egykori játszótér helyén épült. Ter-
mészetesen a fitness, wellness és veled-
meglesz-házaspáredző termék a tetőteraszon
várják kedves vendégeinket. Kosmetika is
van a csinosodni vágyó feleségeknek, egy-
ből a kórház mellett, a „Szeretet fájhat” táb-
la alatt.

Továbbá várja önöket a „Házaspárok vas-
útja”, ahol a légpárnás TGV-k teszik könnye-

debbé és zökkenőmentessé a 15 stációs nehéz utat. Kérem, legyenek óvatosak, az
univerzális gabonatáblákon télen-nyáron folyik az aratás!

Aki pedig éhes lenne, a közismert KFC gyorséttermek non-stop fogadják önö-
ket. A már jól ismert Kentenich Fried Chicken minőség garantált.

Mindezt az államnak is köszönetet kell mondanunk, hiszen állandó kormány-
pártunk, az MSZP, azaz a Magyar Szentélyek Pártja folyamatosan támogat bennünket.

A fiú- és a lánymozgalom kastélyai a birtok két végében helyezkednek el –
bizonyos biztonsági okokból kifolyólag. Állítólag egyszer egy-két elszánt srác
megpróbált ugyan alagutat ásni, de az ötös metró vonala megakadályozta őket a
továbbjutásban, ami innen a zánkai strandon át egyenesen Schönstattba fuvarozza
az arra vágyókat. Aki esetleg fél a föld alatti utazástól, az a hátam mögötti felszálló-
pályán választhat fapados charter járatainkból. A jegyek nagyon baráti áron kapha-
tók, de aki azt is sokallja, hitelezhet a kegyelmi tőkéből.

A fiúmozgalom patinás múlt századi épületét még id. Ther Tamás tervezte, me-
lyet aztán később ükunokája, a polgármesterünk avatta emlékművé.

A lánymozgalom Gertrud-kastélya fokozottan védett: a mosoly-felismerő lézer-
kapuk csak az alapító nővérehez hasonló nevetésre nyílnak meg. (32 fogas mosoly
ajánlott. Ott az a hölgy nagyon jól csinálja!)

Kérem, fáradjanak tovább velem a hagyományörző Gódány Múzeumba. A kecs-
kéket etetni szigorúan tilos, így is túlszaporodtak már! A megfékezés érdekében
lehet, hogy megint farkasokat kell nevelnünk a gyermekeinkből...

Az Óbudavári Gyermekfoglalkoztató Főiskola rektora, dr. Gódány Mózes a jövő
héten adja át az új tornatermet.

A már zarándokhellyé vált, méltán híres Beller Szent Tilmann szobra megtalál-
ható a főtéren. A legenda szerint első jelenésénél, mikor a jelenlévő szemtanú há-
zaspárok felocsúdtak a döbbenetből, megrohmozták őt a kérdéseikkel, problémá-
ikkal, de ő csak ennyit mondott: „Baratom, a szívünkben fény lakik. De kapható
káv és lekvár?” Azóta természetesen felkészültünk a legközelebbi jelenésére, ezért
szobránál mindig friss lekváros kenyér virít, és ez okból készült a kávé-szökökút is
az alatta lévő kőbe vésett felirattal: „Megállunk, elidőzünk, és kávéforrássá vá-
lunk.” A zarándokhelyet azóta is több százezer megromlott, elfáradt, gyenge házaspár
látogatja, akik csodával határos módon gyógyultan távoznak.

Egy kis felhívás a kalandvágyóknak: Újra kezdetét veszi a nagycsaládok
létszámversenye, amit eddig évszázadok óta a Guinness-rekorder Csabai családok
tartanak. Reméljük, most is sok holtverseny lesz, óra indul, eredményhirdetés ki-
lenc hónap múlva!

Most pedig tekintsék meg a már érettségi tételként is ismert örökzöld klassziku-
sunknak, a Mária Musicalnek egy részletét. A Broadway-t is megjárt sikerdarab
megfilmesítésének jogait az Óbudaworld's-Odavársz Produktion nyerte Hollywood-
dal szemben. A film létrejöttét egyébként a Vatikán kezdeményezte. Sokat köszön-
hetünk az első magyar schönstatti pápának, XIX. Benedeknek, kevésbé ismert le-
ánykori nevéen Csermák Péternek.

Jut eszembe, lassan kezdődik a Kentenich atya-hasonmás verseny is. Egy régi
kódex szerint a többszörös csúcstartó a pápa édesapja, Csermák Kálmán.

Köszönjük mindenkinek a sok imát, munkát, amivel mindez létrejött mindannyiunk örömére! A főbejárat fölötti jelmondat tehát méltán ironizál: „Ennyit nélküled?! Ennyit nélkülünk?!”

Örülök, hogy idén, 2110 nyarán is minket választottak, biztos vagyok benne, hogy nem fogják megbánni.

Én mára elbúcsúzom, érezzék jól magukat, kegyelmekben gazdag ittlétet és jó szórakozást kívánok!

(Elhangzott 2010. ápr. 10-én
a jubileumi ünnep műsorán)

Ugrás az Atyaisten karjába

Gertrud Mária nővér előadása

Kedves Schönstatt családok, kedves Barátaim!

A szentélyszentelés volt az első ünnep, amit Önökkel ünnepelhettem. Nagyon szép élmény volt számomra! Kemény telünk volt akkor is sok hóval, a szentelés napjára mégis tavasz lett, napsütéssel, mint tegnap! Ez a nap szép szimbólum lett számomra, kegyelmi nap, mely a szentélytől származik. Csodálom, amit a múlt évben megtapasztaltam itt, Önöknél: nagy szeretetáramlást éreztem, mely a szentélyből árad. Szép megtapasztalás, erőt ad és mélységet.

Építsünk oázist! – így szól a lánymozgalom jelmondata ebben az évben. Nemrég egy lány ezt írta a schönstatti szentéllyel kapcsolatban: „Belülről teljes megnyugvást éreztem, olyan volt, mintha hazatalált volna az ember. Hallottam Kentenich atyát hozzám beszélni, éreztem, mennyire örül, hogy ott vagyok!”

Úgy gondolom, hogy a Szűzanya ebből a szentélyből egy új Magyarországot akar építeni. A szentélyből sugárzó nap fel akarja olvasztani a havat. A politikai korrupció havának fel kell olvadnia! Reménykedünk a holnapi választásokban! A szívekben lévő hónak is fel kell olvadnia, a hűtlenség, a szeretetlenség havának kell felolvadnia. Innen kell kiáramlania országunkba az önzetlen szeretetnek!

A 60-as években, mikor Róbert és Rita Kentenich atyával találkozott, azt mondta nekik: *Tegyék egymást boldoggá!* Mindannyian tudjuk, hogy a hosszú házassévek alatt nem könnyű a hullámhegyek és -völgyek idején is hűnek maradni egymáshoz.

Ha körülnézünk most a körünkben, nagy öröm látni, hogy mennyi egészséges házaspár van közöttünk. Egy ilyen ünnepen beszélgettem egy német nővel, aki már 11 éve Magyarországon él. Nagyon csodálkozott a tapasztalataimon, melyeket elmeséltem neki, és azt válaszolta: ezek szerint itt nem a szokványos magyar légkör van, hanem egészen különleges emberek! A Szűzanyának nagyon jó ízlése van, a legjobbakat választotta ki magának, akiket edz is. Ennek az edzésnek a szimbóluma a Házaspárok útja. Ez zarándokút és áldásos út.

Kentenich atya azt mondta (1934. 04. 14.): „*A mi kápolnánk a szeretet katedrálisa a mi időnk számára. A falain meg kell törnie a mai ember szenvedésének, belsejében pedig egyedi módon lakik az istenszeretet és a lélek szeretete. A kápolna békéjében a legmegtörtebb szív is megnyugszik, mert atyjánál és anyjánál van.*“

Ehhez a szeretetáramláshoz Istennek szüksége van eszközökre, vagyis ránk. Arra kaptunk meghívást, hogy az egyház szeretethatalma legyünk, arra kaptunk meghívást, hogy meghódítsuk hazánkat, illetve az egyházat a szeretet hatalmával. Arra kaptunk meghívást, hogy Isten szeretetének ügyéért harcoljunk.

Amikor öt évvel ezelőtt a szentélyt felszenteltük, este tudtuk meg, hogy II. János Pál pápa meghalt. *Derűs vagyok, legyetek ti is azok!* – üzent a pápa az utolsó szavaival. Korunk nagy személyisége búcsúzott így! Egy teljes generáció atyaképe. Amikor édesapja meghalt, Karol Wojtyła csak húszéves volt. Hazatért a munkájából, meg akarta fordítani édesapját az ágyban, és akkor vette észre, hogy már hideg, kihűlt. Egész éjjel az ágya mellett maradt. A halála pillanatában nem tudott mellette lenni, ahogyan édesanyja mellett sem, akit kilencévesen veszített el. Apja halálával mindent elveszített, ami a családot jelentette számára. Ez nagy seb volt neki. Apja halálakor a szívéből feltört a papi hivatásra szólító hang. Ekkor kezdődött el a küzdelem a szívében azért, hogy feladja-e színészi karrierjét a papi hivatásért. Erős és szilárd hitét nagyrészt apjának köszönhette. Így válhatott ő maga is igazi atyává, nemcsak a családjában, hanem az egyházában is.

A mély atya-élmény biztonságot ad a szívnek. Egy mély anya-élmény rejtettséget ad a léleknek. Ezek az élő hit nagyon fontos előfeltételei. Nem véletlenül volt Kentenich atyának szívügye, hogy erős családmozgalmat alapítson. Ha az ember mély kapcsolatban van az édesapjával – vagy egy lelki emberrel, aki pótolja az apát, egy szellemi atya –, akkor nagyon könnyű a megtapasztalt apa erejét átvinni a mennyei Atyára. Ha egy embernek mély kapcsolata van az anyjával vagy lelki anyjával úgy, hogy nem köti a gyermekét túlságosan magához, akkor könnyű az égi Édesanyját is megtapasztalnia. Kentenich atya nagyon tudatosan úgy építette a Schönstatt Családot, hogy ott sok ember tapasztalja meg a szeretetet. Isten magát Kentenich atyát is felhasználta arra, hogy sokan szellemi atyára találtak benne.

Így volt ez egy német pap, Krimm atya esetében is, aki káplánként ismerte meg Kentenich atyát (1964-ben). Krimm atyáról azt mesélték, hogy mielőtt megismerte Kentenich atyát, prédikációinak ez volt az üzenete: „Felismerni a célt, megfeszíteni minden erőt,

és aztán elindulni!” Akkoriban, amikor megismerkedett Kentenich atyával, az akaterőről prédikált nagyon lelkesítően. Jó, de szigorú apja volt, a Kentenich atyával való találkozás által a lelkében feloldódott valami, szabaddá vált, prédikációinak legfontosabb üzenete megváltozott: „Isten atya, Isten jó, és minden jó, amit Ő tesz!” Gyümölcsöző papi élete volt, sok ember kereste fel.

Amikor Krimm atya a halálos ágyán Tilmann atyával beszélgetett, azt mondta neki: „Milyen hatalmas atyánk van! Neki köszönhetek mindent! Nélküle semmi nem jött volna létre hiába szív és tehetség! A 80 évemmel úgy fogadott, mintha 30 éves lennék. Közvetíteni tudta nekem, hogy ő nem tesz kérdőjeleket. Az Atya szeretetének varázspálcájával mindent el tudunk érni. Az Atya szeretetének légkörében nincs szükség arra, hogy kételkedjünk. Az Atya szeretetének atmoszférája él a (Schönstatt) családban Kentenich atya halála után is.”

Nemrégén Németországból járt itt látogatóban egy férfi, ő mesélte nekem, hogy mikor különböző országokban járva olyan schönstatti családokat látogatott meg, ahol Kentenich atya is volt már korábban látogatóban, minden alkalommal élmény volt számára Kentenich atya nyomait felfedezni. Most volt először olyan országban (Magyarországon), ahol Kentenich atya nem járt, de itt is Kentenich atyával találkozott. Nem csak azért, mert most egy nagy képünk van róla, hanem mert Kentenich atya lelkülete valóban él itt!

Amit az utóbbi hetekben megélhettünk, amikor az Atya-jelkép vándorolt nálunk háziszentélyről háziszentélyre, különleges, áldásos út volt.

Egy család ezt írta: „*Amikor megérkezett az Atya-jelkép, úgy éreztük, tele lett a házunk (pedig így sem vagyunk kevesen a családban). Igyekezünk minél több időt a háziszentélyben tölteni... A Jóisten minden figyelmünket az Atya-jelképre, és ezen keresztül Kentenich atyára irányította, így megfogalmazódott bennünk a vágy, hogy Kentenich atyát (életét, írásait) minél jobban megismerjük.*“

Egy másik család pedig ezt írta:

„*Már csak egy hét választ el minket a jubileumtól, ismét összegyűlik a Magyar Schönstatt Család, és megtapasztaljuk azt, hogy együtt erősebbek vagyunk. Hálát adunk Atyánknak, mert ennyire szeret minket, és megköszönjük, hogy a Szűzanya letelepedett közöttünk. Kentenich atyát nevelőként végleg a szívünkbe zárjuk.*“

Az Atya-áramlat megerősítette a házasságunkat, alkalmassá tett minket nagyobb nehézségek elviselésére. Megtapasztaltuk az ifjak lázadását, eközben arra gondoltunk, hogy mit tenne most Kentenich atya. Lehet-e teljes szabadságot adni egy ifjúnak, vagy az adott helyzet a határozott fellépést követeli meg? Hogyan lehet a feltétel nélküli szeretetet megélni akkor, amikor a fiatal szemmel láthatóan rossz úton jár? Egy mély konfliktusban egy hónapra fagyos lett a kapcsolatunk gyermekünkkel. Tudtuk, hogy a növekedést válság előzi meg, tudjuk, hogy a szeretet fájhat. Az Atya próba elé állított minket, számunkra eddig ismeretlen úton kellett járni. Sokat imádkoztunk, és azt mondtuk: *Hiszek a benned lévő jóban. Közben változás nem volt érzékelhető, mintha valami gonosz hatalom el akart volna téríteni minket*

az elhatározásunktól. Nagyon sokat imádkoztunk. Most már látjuk a fényt az alagút végén. Próbálunk azzal a szeretettel fordulni kamasz gyermekeink felé, amellyel az Atya nevel minket.”

Ennek a családnak meg kell tapasztalnia, hogy először a sötétségen kellett átmenniük, hogy megláthassák a fényt az alagút végén.

Egyszer hallottam egy történetet egy családról, akiknek leégett a házuk. A család ki tudott menekülni a lángokból, csak a kisfiú rekedt fent. Az ablaknál állt, a szoba már égett, mindenfelé füst terjengett. A tűzoltóság egy nagy ugróponyvát hozott, és megpróbálták rávenni a fiút, hogy ugorjon rá. A fiú a nagy füst miatt nem látott semmit, ezért nem merete megtenni. Szerencsére jött az apa, és bátorította a fiút, hogy vesse le magát. Az ő szavára végül a fiú elrugaskodott az ablakból.

A Jóisten néha hasonló ugrást kíván tőlünk. Az ugrás körülményei mindenkinél másképp alakulnak. Néha vakon kell hinnünk és ugranunk.

Egy házaspár esetében az „ugrás” így történt: Már régóta vágytak arra, hogy vidéken házat építsenek, de csak a nagyvárosban volt munkahely, így aztán kezdtek feladni ezt a vágyukat. Majd hirtelen jött egy állásajánlat vidékről, ahol jóval kevesebb volt a fizetés. A család feltette a kérdést: mit akar ezzel a Jóisten mondani? Végül úgy látták, hogy ez az Isten szava. Elfogadták az állást. Ezután anélkül, hogy tettek volna valamit, érkezett egy ajánlat egy csodálatos házra.

Ugrás az Atyaisten karjaiba. Egy fiatal számára ez az ugrás egészen másképp néz ki. Egy ilyen ugrás jelentheti azt, hogy igent mondok egy hivatásra. Egy lány ezt írta a naplójába:

„Ma nagyon nehéz dolgot éltem át. Az apám azt mondta, ha beszorítva érzem magam Schönstattban, legyen bátorságom, hogy nemet mondjak, és menjek – még túl fiatal vagyok. Szűzanya, hiszen olyan jól érzem magam Schönstattban, olyan szabadnak, hova menjek? Schönstatt az életem, Schönstatt megragadott engem és megváltoztatott, mindent nekem ajándékozott. Szűzanya, segíts, és maradj velem! Ajándékozz nekem továbbra is otthonosságot, biztonságot és világosságot! Mutasd meg, mit akar a mi Istenünk tőlem, akkor el tudom engedni magam – akkor el kell engednem magam.”

Egy másik lány azt írja: „Nem tudom pontosan megítélni, jól vagyok-e – ellenkezőleg, tudom, hogy néhány élmény feldolgozása még rám vár. Néha inkább elmenekülnék; kikerülném, ami talán fájdalmat okozna. De tudom, hogy megéri a kihívást vállalni, és magamat teljesen ráhagyni Istenre. Egyedül nem sikerül ez, de az Éggel való összeköttetésben biztosan – és egy nagy családdal egyesít az úton, ez ad reményt.”

A legnehezebb a hitből történő ugrás, amikor csalódunk, és elveszítjük az önbecsülésünket, ha másokat részesítenek előnyben, ha más rólunk rosszat mond, vagy olyat, ami nem igaz. Kentenich atya egyik nővértársamnak ezt hagyta útmutatásul: *A legkisebb, becsületét ért sérülés esetén mindenki kérje a Szűzanyát, hogy Krisztus gyermeke lehessen! Amikor megsemmisítenek bennünket, akkor mi is csak a mennyi*

Atya dicsőségét keressük, mint ahogy Krisztus tette. Minden gyengeséget fogjunk fel úgy, hogy ez alkalom arra, hogy a Jóisten irgalmas atyaként elfogadjon minket! Ez nagyon rejtett, de fontos ugrás az Atya karjába!

Kentenich atya számára a legnehezebb ugrás hite válságának idején volt. Abban kételkedett, hogy az ember egyáltalán képes-e felismerni az igazságot. Ez megintgatta az egész hitének alapját. Ez hosszú, évekig tartó, véres küzdelem volt számára. Ezt az ugrást nem csak a fejével, hanem a szívével is meg kellett tennie. Emlékezett gyermekkorának egyik mély élményére, amikor mindent átadott a Szűzanyának. Odaadott Neki mindent ebben a szellemi harcban is. Azt mondta: „*Ha most minden még rosszabbra fordul, és valóban megőrülök: Szűzanya, Te tettél velem mindent. Adsum – én kész vagyok!*”

Ma reggel néhány házaspár – kéz a kézben – kezét Kentenich atya keze nyomába helyezte és szövetséget kötött vele, mert vele szeretnének továbbmenni az Atyaistenhez vezető úton.

Egyszer egy családnál voltam látogatóban. Reggel a háziszentélyben az ima után a házaspár szövetséget kötött Kentenich atyával, és így imádkoztak: „*Atyánk, itt vagyunk, Veled megyünk, kezünk a te kezében, gondolataink a te gondolataidban, szívünk a te szívedben, Atyánk, a te megbízatásod a mi hivatásunk is!*”

Számomra izgalmas megtapasztalás, hogy sokan szeretnék megismerni Kentenich atya gondolkodásmódját. Különösen izgalmas a Kis-Egyetemünk munkája: fél év után minden házaspár írt egy kis összefoglalót „*Mit jelent számunkra a Kentenich Egyetemen végzett munka?*” Egy kivonat ebből:

Különösen az érintett meg, hogy Kentenich atya milyen sok küzdelmen ment keresztül. Ezek közül sokban a saját küzdelmeinkre ismerünk. Nem a kapott hiányosságok, kerestek ellenére lett az, aki volt, hanem mindez az isteni vezetés műve volt életében. Nem ezek ellenére, hanem éppen ezek miatt tudta átérzeni a mai keresztények kérdéseit, és tudott segíteni oly sok embernek. Mindez biztatást jelent saját korlátaink, keresztjeink elfogadásában is.

Sokkal emberibb, közelebb álló lett hozzánk Kentenich atya személyisége, miután megismertük fiatalkori küzdelmeit.

„Atyánk, a te gondolataid a mi gondolatainkban, szívünk a te szívedben!”

Ha valaki Kentenich atyának ajándékozta a szívét, akkor ő, a maga gyermeki módján a Jóistenhez vitte őt. Egyszer egy 28 éves amerikaiának adott néhány gondolatot útravalóul:

Nem akarok aggódni azért, hogy mit gondolnak rólam mások, csak az a fontos, hogy

milyen vagyok Isten szemében. A Szűzanyának azt kell mondanom: odaadom magamat, Neked kell gondoskodnod arról, hogy mások ítéletétől független legyek! Ha a Szűzanya nem akar nekem segíteni, akkor meg kell böknöm a könyökömmel. Ha a lelkiismeretem arra készit, azt kell mondanom a Jóistennek: Jó Atyám, ma rossz fiú voltam, de mindezek ellenére tekints rám szeretettel!

Ilyen gyermekiek csak Isten előtt lehetünk, ha nagyon mélyen hiszünk az Atya kegyelmében. Isten nem azért szeret minket, mert tökéletesek vagyunk, hanem mert Ő jó. „**Atyánk, kezünk a te kezében!**”

A mai napra jelent meg egy könyvecske (AZ ÉLET ÉRTELME Kentenich József atya gondolatai, aforizmái), a címlapján egy kép látható, Kentenich atya megy az úton, és fogja egy kisfiú kezét.

Egy másik kép, Rembrandt képe, mely a tékozló fiú hazatérését ábrázolja. A fiú térdel az apa előtt alsóruházatban, mezítláb és kopaszra nyírt fejjel, az apa – pedig mint irgalmas atya – magához öleli a fiút. A fiú mindent eladott, csak egy kard van az oldalán. Az apjától kapta, jelezte, hogy honnan származik. Ez azt mutatja, hogy nemesi családból származott. Eladhatta volna ezt a kardot is, a pénz jól jött volna neki, de az, hogy mégsem adta el, jelzi, hogy a szívében kitarított amellet, ahonnan származik. Jele ez a gyermekségének, és jel az apja számára is.

„Atyánk, a te kezéd a mi kezünkben!” Az egyik kezünket az atya kezébe tesszük, a másik kezünkkel megfogjuk a kardot, mely jele gyermekségünknek, és jelképe a feladatunknak is. Arra vagyunk hivatva, hogy az országot meghódítsuk Isten számára. Újra meg akarjuk hódítani országunkat az Atyaisten számára.

A fiúk jelmondata ebben az évben: Maradj velem, küldj engem!

Az apának szüksége van a kezünkre, hogy azt az ő kezébe tegyük, és hogy mi érte küzdjünk.

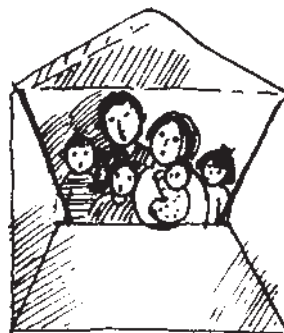
Két héttel ezelőtt kaptam Csermák Pétertől egy e-mailt, melyben ezt írta: „Olyan büszke vagyok a magyarokra! Kentenich atya Magyarországon él! Ez nagyszerű! Szövetséget kötnek velem, én is olyan szívesen ott lennék, de itt én is szívesen csatlakozom.”

Azt hiszem, nemcsak Péter büszke Magyarországra, hanem Kentenich atya is nagyon büszke ránk! Magával akar vinni bennünket, és meg akar tanítani arra, hogy ugorjunk az Atya karjába!

(Elhangzott 2010. ápr. 10-én, Óbudaváron)

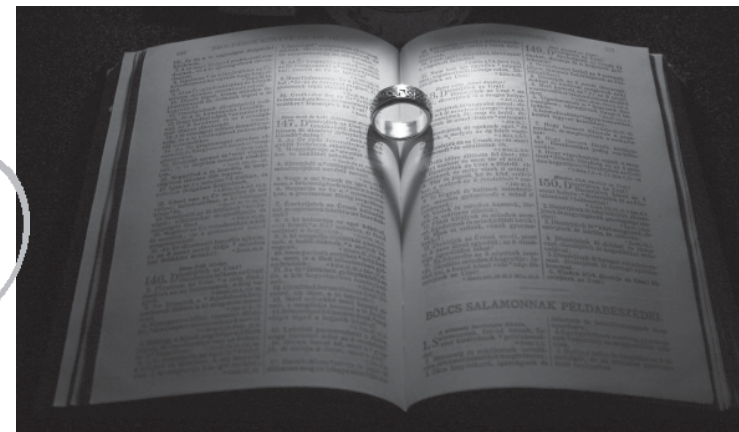

Örömet szerezhettünk a társunknak, amíg él

Az idei jelmondat hozzám több okból is nagyon közel áll. Először is, majdnem ugyanaz, ami az évfolyam-jelmondatunk, ami többnapos küzdelem árán jött létre. A szép gondolatok közül nehéz volt kiválasztani a legmegfelelőbbet, amellyel mindenki egyetért. Férjem, egy kötetlen esti beszélgetés alkalmával – ahol szintén a jelmondatról volt szó – kinyitotta a Szentírást (egy kis bőrtokban mindig magánál hordta), és azt kérdezte: „Ez... nem jó?” És felolvasta a kánai menyegző történetéből Mária szavait: „Tegyetek meg mindent, amit mond!”

Hát igen... Azóta a férjem meghalt, és ez a mondat nagyon elevenen él bennem. Mennyi mindent megtehettem volna! Mennyi apró dolgot, amit kért, ami olyan lényegtelennek tűnt akkor! Milyen nagy lehetőség számunkra, hogy megtehetünk valamit a társunknak, és örömet szerezhettünk neki, amíg él!

Nemrég voltam egy asszonykörben, ahol imádkoztunk azért, hogy a férjünk este épségben hazatérjen a munkából. Igen, nap mint nap ünnepi pillanatként élhetjük meg, örömmel és hálával, hogy hazajött a családfő, a ház ura.

Nagy a kísértés, hogy az ember elmerüljön afeletti bánatában, hogy mennyi mindent nem tett meg. Fontos, hogy előre, felfelé tekintsek és meghalljam: Tegyetek, amit mond! Ezt Mária mondja nekünk, Jézusra mutatva.

Tegyétek, amit mond! Jó, de mit mond?

Ezen töpregek nap mint nap. Hogyan hallom meg Jézus hangját a körülöttem levő nagy zajban? Nagyon nagy szerencsénk, hogy találkoztunk Kentenich atyával! Tőle megtanultuk, hogy ha kinyílik előttünk egy ajtó, akkor azon rögtön be kell lépniünk. Ez gyakran segít.

Aztán megtanultuk tőle, hogy az egyik legfontosabb feladatunk állapotbeli kötelességeink egyre tökéletesebb teljesítése. Ez sem mindig egyértelmű, és nem mindig könnyű, de amikor választani kell, segíthet a döntésben.

Azt is megtanította nekünk, hogy nem csak ima által tudunk „segíteni” egymásnak, hanem másképp is hordozhatjuk egymást, a kegyelmi tőkét bármilyen áldozattal gyarapíthatjuk.

Ha sok-sok „kötelező” teendőm között rám szakad egy kis szabad idő, akkor bizony nehéz helyzetbe kerülök. A sok teendő közül melyikhez lássak hozzá? Vagy nem is az a fontos, hogy mit teszek?

Gyakran nézegetem a szomszéd kertjét. Milyen szép, rendezett, sehol egy szál gaz! A miénk bizony soha nem lesz ilyen. – Nem is lehet. Hiszen sokszor éppen hogy csak kijutottam a kertbe, máris kiabál valamelyik gyerek: Mami, gyereeee! Akkor mennem kell. Vagy felhív a férjem telefonon, és megkér valamire... A férjem szava által is szól hozzám az Isten. Ez sem mindig könnyű. Van saját elképzelésem az időm beosztásáról, és van arról is, hogyan végezzem el a feladataimat. Sokszor ezt a férjem másképpen látja, másképpen gondolja, másképpen akarja.

Szövetségi csoportunk eszményét nehezen találtuk meg. Amikor Csaba megtalálta: „Tegyétek meg mindent, amit mond!”, én nem tudtam magaménak érezni. Ez nem eszmény, ez legfeljebb jelmondat! De a többiek lelkesek voltak. Akkor biztos

jó lesz. Kértem a Szűzanyát, segítsen nekem is, hogy el tudjam fogadni. Ez számomra mindig nehéz. Elfogadni... Hogy is mondja Kentenich atya? „Nem azért teszem meg, mert kell, hanem mert akarom.” De én nem akarom! Segíts, Szűzanyám!

A férjem határozott egyéniség. Mindig is nehezemre esett megbarátkozni azzal a gondolat-

tal, hogy mint feleségnek, engedelmeskednem kell neki. Nagyon gyakran vitatkoztunk. És én a magam feje után akarok menni. De régóta érzem, hogy ahhoz, hogy egészen át tudjam adni akaratomat az Atyának, segítségre van szükségem, mert egyedül nem megy. Pedig ezt tényleg akarom. Nem vagyok elég alázkodó. Általában úgy gondolom, hogy én jobban tudom... Egyszer csak belém villant: de hiszen az Úr a férjem által is szól hozzám! „Tegyétek meg mindent, amit mond!” Erről is szó lehet? Így gondoltad, Uram? Úgy látszik, segíteni akarsz nekem. Így már értem.

Azóta könnyebb. Nem mintha mindig sikerülne. Jó, ha tőzből egyszer. De akkor boldog vagyok, hogy egy tyúkléppel közelebb kerültem az Atyához. Mert azt tettem, amit mond, pedig nehezemre esett, vagy nem értettem vele egyet. És ha nem sikerül, azt is odaadom.

„Nem azért teszem meg, mert kell, hanem mert akarom.” De én nem akarom! Segíts, Szűzanyám!

Ágika

Szent Erzsébet évben a székesfehérvári egyházmegyében a püspök úr kérésére minden faluban Karitászcsoport alakult. Így mi is megalakítottuk a csoportunkat. De mit tegyünk? Többek között azt találtuk ki, hogy hetente fogadóórát fogunk tartani.

Első alkalommal arra gondoltam, hogy ha esetleg nem jön senki, legalább rendet rakok a sekrestyében. Éppen belekezdtem, amikor váratlan vendég érkezett: Ágika, az értelmi fogyatékos cigánylány, aki húsvét óta minden vasárnap ott volt a templomban. Először bosszús lettem: mit fogok én ezzel a kislánnyal csinálni másfél órán keresztül? Elkezdtek olvasni a bibliát, mert gondoltam, azzal legalább egy kicsit tanul is. Közben rádöbentem: lehet, hogy ez üzenet? Ágika személyében az egész cigányság, sőt azok a gyerekek is beléptek a templomba, akikkel nincs, aki törődjön? Hát persze!

Következő évben Ágikával együtt még négy testvérét is beíratva édesanyja hittanra. Az ötből hárman értelmi fogyatékosok. Nem lehet őket a normál csoportba betenni. A plébános megkérdezte, elvállalnám-e őket. Nem vagyok hitoktató, de természetesen el-

vállaltam. Hetente két órát együtt töltöttünk, játszottunk, beszélgettünk Jézusról, hitről, kereszténységről. Imádkozni tanítottam őket. Karácsonykor mézeskalácsot süttöttünk, tavasszal kirándultunk. Általában hárman jöttek. Három lány. Fél év múlva egyszer elhozták az egyik fiútestvérüket. Hittanóra után azt mondta: „Ildikó néni, ez nem is olyan rossz!” Másnap a tanítója elé állt – ezt ő mesélte el nekem –, és azt mondta: „Tanárnő! Nem fogja elhinni, hol voltam tegnap!” – „Hol voltál, Krisztián?” – „Képzeld el, hittanórán! Tanárnő! Hittanórán! Én!”

Az értelmes, harmadikos Elízt korrepetálni kezdtem hetente kétszer az iskolában. Hiszen ezeknek a gyerekeknek szinte nincs módjuk otthon tanulni. Nemhogy szülői segítséget nem kapnak, a nagy zaj, ami otthon fogadja őket – sok családtag kis helyen összezsúfolva, rendetlenség és kosz – lehetetlenné teszi a tanulást. Nemhogy íróasztaluk, de még saját ágyuk sincs!

Szóval sokat jelenthet számukra, hogy valaki rendszeresen odaül melléjük, megkérdezi, mi történt az iskolában, hogy megy az olvasás, megnézi a füzeteket, megdicséri őket, ha sikerül valami. A következő tanévben elkezdjük az iskolai programot: négyen jártunk be korrepetálni olyan gyerekeket, akiknek erre nagyon nagy szükségük van. Nem csak arra, hogy tanuljanak velük, hanem arra is, hogy valaki odafigyeljen rájuk. A tanítónők azt mondják, látszik a gyerekeken, hogy foglalkoznak velük. Ez persze csepp a tengerben, de hiszem azt, hogy ennek a pár gyereknek sokat jelent. Hiszek abban is, hogy a rendszeresség – más szóval a hűség – meghozza a gyümölcsét. Meg persze a kegyelem.

Sok a nehéz sorsú gyerek. A tanítók az iskolákban küzdenek a lehetetlennek tűnő feladattal: együtt tanítani 25-ös létszámú osztályokban jól szituált családok gyerekeit – akik már az óvodában angolul tanultak, és azt is tudják, mik a jogaik – azokkal, akik az első osztályba lépve azt sem tudják, melyik a jobb kezük, és nem találják a füzetben a sort. Az, hogy a Karitás tagjai bejárnak az iskolába: jel. Jel a gyerekek, jel a tanítók és az iskola egyéb alkalmazottai, jel a szülők számára. Talán felfigyel-

Ágika személyében az egész cigányság, sőt azok a gyerekek is beléptek a templomba, akikkel nincs, aki törődjön?

nek rá. Mi mozgatja vajon ezeket az embereket? Imádkozunk az Úrhoz, hogy küldjön munkásokat aratásába. És azért is, hogy az elvetett mag kikeljen és szárbá szökjön. Figyeljük a jeleket, lessük a nyitott ajtókat. És fülelünk, hogy mit mond az Úr, hiszen csak akkor tudjuk megtenni, ha meghalljuk, megértjük szavát.

Egyszerre átragyog az Isten arca

Szövetségi jelmondatunk megalkotásakor olyat szerettünk volna, ami rögtön „tűzbe” hoz bennünket. De a Szűzanya más jellegűvel ajándékozta meg a közösségünket. Eleinte távol állt tőlünk, olyan „semmitmondónak” tűnt, de aztán az a kép segített teljesen elfogadni és tiszta szívből igent mondani rá, amely olyan, mint egy földalatti folyó. Csendesen, de nagy erővel mossa alá a földet, az pedig egyszerre csak beomlik.

Nekünk is ezt kell tennünk. Megtenni mindent, amit mond – szeretettel, jókedvvel, nyitott szívvel –, és egyszerre majd beomlik a világ „sötétsége”, és átragyog rajta az Isten arca.

Most nem a tetteid beszélnek a szeretetedről

„Tegyetek meg mindent, amit mond!” – Számomra ez a mondat nagyon sok mindent sűrít magába.

Összefoglalja a Szűzanya szerepét az életben elméleti és egészen gyakorlati szempontból. A Szűzanya közel van hozzánk a mindennapokban, a problémáinkban, a feladatainkban: velünk él, és minden erejével és hatalmával azon van, hogy engem és a családomat Jézushoz minél közelebb vigyen. Nem magának toboroz pártot, hanem Fiára mutat: „Figyelj Órá! Ő kér tőled valamit. Tedd meg, amit mond!”

Ez a mondat egyszerre fejezi ki a Szűzanya és Jézus mindennapi jelenlétét.

Számomra ez a mondat Ozsvári Csabához is kötődik. A III. szövetségi évfolyam tagjaiként egy hétig kerestük azt a jelmondatot, amely egész életünkre megmozdít, lendületbe hoz, szíven talál minket. Már szinte elborított minket a sok ötlet, elképzelés, érv, amikor Csaba előállt ezzel a szentírasi mondattal. Egyszerűen, határozottan, de szelíden közvetítette számunkra. Nagyon rövid idő alatt hatottak a szent szavak, és ez lett az évfolyamunk jelmondata egy életre: „Tegyetek meg mindent, amit mond!”

Csabát az óbudavári kápolna mellől szólította magához a Jóisten. Nagyon erőteljes felkiáltó jelet tett a Szűzanya a jelmondatunk mellé, amelyet most az egész magyar Schönstatt Családnak üzen: Tegyétek meg, amit mond!

Sokszor elgondolkodom, hogy miért mondja ezt nekem a Szűzanya minden nap. Miért? Mert nem teszem.

Sokszor végtelenül egyszerű az, amit mond: Végezd el a munkád, a kötelességed SZERETETTEL. Persze az, hogy valami egyszerű, nem jelenti azt, hogy könnyű.

Döntéshelyzetben, különleges helyzetben nehezebb megtalálni, hogy mit is kér Jézus tőlem.

Különleges helyzet volt a közelmúltban az életünkben, amikor a hatodik gyermekünket várva másfél hónapig feködnöm kellett: Mit tegyek, amikor nem tehetek semmit? Az ágyban fekvé hallom, ahogy reggel az előszobában induláshoz készülődik a család. „Hol a tornazsákod?” „Ne vedd fel ezt a kabátot, mert sáros!” „Akkor mit vegyek fel?” „Kérek pénzt az ebédbefizetésre!” „Ki fésüli meg a hajamat?” És én csak fekszem tehetetlenül.

Aztán rá kellett jönnöm, hogy fekvé sem vagyok tehetetlen. Így is megtehetem Jézus akaratát, aki azt mondja: Szüksége van a családnak az imádságra, az áldozatra, a szavaidra; most nem a tetteid beszélnek a szeretetéről. És akkor elengedem a saját elképzeléseimet a hétköznapi ügyekben (hogy így szoktuk, nem úgy szoktuk), felajánlom ezeket a nehézségeket, és az időmet imádságra fordítom, és aztán levélírással, olvasással, és újra meg újra végtelen sok mesekönyv elmesélésével töltöm el. A hat hét alatt sokkal több alkalom volt leckét kikérdezni, és egyenként beszélgetni a gyerekekkel, mert mindig más ült az ágyamhoz.

A hiányomat is, de a biztonságot adó jelenléteimet is megtapasztalhatta a családom, mert Jézus azt mondta a tehetetlenségem által: „szükségük van rád!”

Érzékeny antenna, hogy felismerjük Isten szavát

Tegyétek, amit mond!

1. MTA: Talán nem mindenkinek tűnt még fel, hogy a jelmondat szavainak kezdőbetűi megfelelő sorrendben összeolvasva kiadják az MTA rövidítést. Mater Ter Admirabilis: Háromszor Csodálatos Anya. Ő – a mi nagy nevelőnk – az, aki a szentélyből üzeni nekünk, Jézus körül sürgölődő, borgőzös-bortalan szolgálknak: „Tegyétek, amit mond!”

Amikor tavaly nyáron a 3. szövetségi évfolyamban a jelmondatunkat kerestük, fontos szempont volt, hogy valahogy benne legyen a Háromszor Csodálatos Anya.

Amikor aztán déli harangszóra a szentély előtt csoportosulva megtaláltuk a jelmondatunkat – „Tegyetek meg mindent, amit mond!” –, csodálkozva vettük észre, hogy a szavak kezdőbetűiből – különös égi ajándékként – valóban összeáll – mégpedig az anyára háromszorosan utalva – az MMMTA rövidítés!

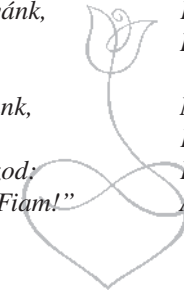
Úgy éreztük, hogy ezzel az égi jelzéssel Mária mintegy szavatolja évfolyamunk törekvéseit. Néhány hónap múlva, mint férj és feleség Óbudavárról hazafelé autózva a következő éneket alkottuk meg erre az eseményre emlékezve (a zsolozsma himnusz gregorián dallamára):

*Köszöntünk téged, Mária,
Szívünkben énekelve most:
Te vagy Királynőnk és Anyánk,
Te Háromszor Csodálatos.*

*Nevelj belőlünk, Mária
Vidám, erős családokat,
Kik nagy szívvel és hódítón
Hozzád vezetnek másokat.*

*Kerestük eszménymondatunk,
S te megmutattad óhajod,
Szentélyből küldted válaszod:
„Tegyétek, mit mond szent Fiam!”*

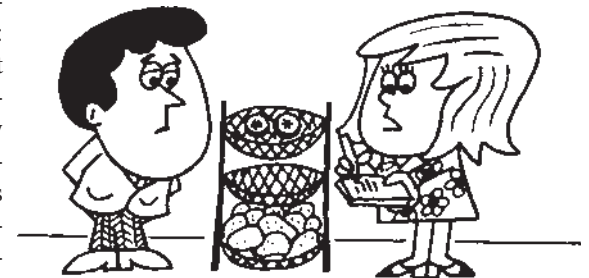
*Neked ajánljuk életünk,
Fogadd el, kérünk, e napunk,
És gyermekeddel, Szűzanyánk,
Adjad szent áldásod reánk.
Ámen.*

2. Tenni. Cselekvésről van szó, nem szép szavakról, gondolatokról. A társam arra kér, hogy javítsam meg a redőnyt, vigyem el a gyereket autóval, hallgassam meg őt, sétáljak vele egyet a közeli erdőben, menjek el vele vásárolni (mind közül talán a legnehezebb!) – megteszem, szívesen, mert ezt az én Uram kéri a társamon keresztül.

Látom, hogy gyermekem unatkozik: félbehagyom hát „fontos” munkámat, és felajánlom, pingpongozzunk egyet; látom, hogy kamasz lányomat valami bántja, odamegyek hozzá, és hosszan átölelem (hátha megnyílik, és kiönti a lelkét); fiammal előveszem a matekleckét a TZ-re készülve, bár ezeket a feladatokat gyakran már én sem tudom megoldani (de legalább közösen gyötörjük az agyunkat)...

A plébános felhív, hogy volna egy kis feladat a plébánián (megbeszéljük ott-hon, majd igent mondunk; egymásra nézünk (férj és feleség): „Tegyetek meg mindent, amit mond!”). Hosszú órákon át hallgatom egy férjtárs panaszait egy üveg sör mellett a már-már kívülről fűjt, jól ismert fordulatokat, és türelmesen, rendületlenül igyekszem figyelmét a megoldásra (el-

sősorban önmaga megváltoztatására, a felesége értékeire) irányítani, bár a helyzet emberileg reménytelennek látszik, a válóper már megindult. (Továbbra is imában hordozzuk őket.)

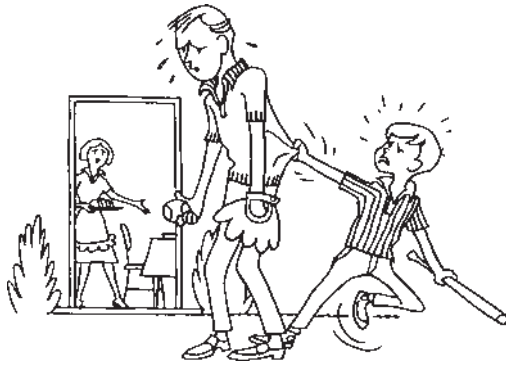
Egy másik városból egy imacsoport meghív bennünket, beszéljünk nekik Schönstattról – feláldozzuk a schönstatti esténket (bár ez nem igaz, hiszen az autóúton jól beszélgetünk), mert úgy érezzük, Mária Fia, az Isten Fia, a mi Urunk most ezt kéri tőlünk. Levelet kapok az interneten, melyben arra kérnek, írjak cikket az Oázisba: fontos ez? – kérdezzük egymástól a társammal, majd eszünkbe jut a jelmondat, és íme.

Minden felmerülő lehetőséget, igényt, kérést igyekszem komolyan venni és mérlegelni, hiszen – különösen Csaba halála óta – tudom, tudjuk, a Szűzanya is komolyan vesz minket, komolyan veszi az ígéreteinket, az áldozatainkat. Így mi is bízhatunk az ő ígéreteinek teljesülésében. Mindezek a példák valódi, de egyszerű tettek – Tilmann atya azt mondaná rá: munka (és összeszorított öklével csattanósan belescapna bal tenyerébe...).

3. „Mit mond?” Fontos, hogy azt tegyem, amit mond, de előbb meg kell fejtenem, hogy mi is az üzenet. Kentenich atya érzékeny antennáról beszél, amelyet ki kell fejlesztenünk a lelkünkben, hogy felismerjük Isten szavát a kor és életünk eseményeiben. Ezért már a napom indításakor megpróbálok ráhangolódni az égi csatornákra: *Uram, mutasd meg a mai napon, és add, hogy felismerjem akarodat, és igent tudjak rá mondani.* Később, a nap folyamán is gyakran kérdezgetem magamtól: *Uram, mit kívánsz most tőlem, mit tegyek?* (Vagy: mit kívánsz, melyiket tegyem (meg előbb?) És fülelek a feleletre. Majd döntök, és cselekszem: ahogy Ő akarja.

A döntés persze – ha fontosabb kérdésekről van szó – néha hosszabb időt vesz igénybe: megbeszélgetem a társammal, imában kérdezgetjük: *valóban ezt kívánod tőlem?* Nem mindig kapok egyértelmű választ: ilyenkor a szívemre hallgatok, a belső vágyaimat bogozgatom, majd ugrom a bizonytalanba: az Atya karjaiba. Vanak helyzetek, amikor ezt kívánja tőlünk Isten: hogy ugorjunk, benne bízva!

Rendkívül fontosnak érzem, hogy jó vevőkészülékem, jó antennám legyen, mert gyakran be is csaphatom magamat azzal, hogy Jézus (a Szentlélek, az Atya) ezt vagy azt mondja, ezt vagy azt kéri, pedig dehogy! A Szentlélek, a Szeretet Lelke például biztosan nem sugall hazug, szeretetlen megoldásokat. Mielőtt tehát igent mondanék arra, „amit mond”, fontos, hogy meggyőződjek arról, ki beszél valójában. Nekem ebben leginkább a Szentírás olvasása, tanulmányozása segít, hiszen

„Istennek eme szerelmesleveléből” tudjuk, hogy milyen is Ő valójában. A Biblia lehet a súlypont, az a mérce, amelyhez belső késztetéseimet, vágyaimat mérhetem, hogy megbizonyosodjam: valóban Ő üzen most.

4. A „nemek” harca. A „Tegyétek, amit mond” jelmondat életre váltása természetesen nem jelenti, hogy mindig mindenre igent mondok. Sőt gyakran pont azt kéri a mi Urunk, hogy mondjak bátran nemet valamire! Mondjak nemet, amikor hatalmába kerít a türelmetlenség, az ingerültség, és legszívesebben leülvölteném valakinek a fejét a családban, amikor túl akarom játszani „jogos (és szent?) haragomat”; amikor valami „nagyon szellemes”, és egyben nagyon kegyetlen megjegyzés tolul a nyelvemre, hogy megfeleljek a társamnak, a gyerekeknak, a szomszédnak; amikor hűtlen gondolatok kísértenek.

De gyakran a munkámban is nemet kell tudnom mondani. Ma is büszke vagyok arra, amikor visszaküldtem egy munkát (és az előlegként postán küldött dollárcekket is), mivel úgy éreztem, a lelkiismeretemmel ellenkezne, ha annak a bizonyos ügyfélnek azt a bizonyos munkát elvállalnám. Egy közeli hozzátartozóm példája is segített ebben; őt egy chipses dobozba gyömszőlt bankógöngyöleggel próbálták egyszer megvesztegetni: az értékes „nasit” kínáló „kérelmező” aztán lélekszakadva rohanhatott az ablakon kivágott doboza után...

5. „Csoda történhet...” Előfordul, hogy nem jól döntök. Lehet, hogy a saját hangomat fogta az antennám, a saját érdekemet tettem meg istenemnek, és állítottam Jézus elé. Máskor fásulttá válok, elkedvetlenedem, depressziós hangulat tör rám. Nem érzem többé Isten jelenlétét az életemben, a családomban, nem tudom többé meglátni Őt a társam szemében, meghallani Őt a szavaiban. Szorgosan strigulázom környezetemben a többiek „rossz pontjait”. Ilyenkor elfogy a borom, elfogy a borunk.

„Tegyétek, amit mond” – javasolja a Szűzanya, nagyszerű nevelőnk, és különös tudás csillan meg szemében. Ő már tudja, hogy Fia ilyenkor is cselekedni fog. A Fiú azonban nem tesz semmit Atyja nélkül, az Atya pedig úgy látja helyesnek, hogy eszközökön, ráadásul gyenge, hibás, emberi eszközökön keresztül cselekedjék. Ezt teszi hát a Fiú is, és így válhatok én is eszközzé a kezében – teljesen érdemtelenül. Ehhez csak annyi kell, hogy erőt vegyek magamon, és megpróbáljam azt tenni, amit Ő mond: „Töltsétek meg a korsókat vízzel”. („Vízzel?” – hogy visszhangzott ez a szó értetlenkedő kérdésként a Mária musical kánai menyegző jelenetében!)

Igen, oda kell adnom a vizemet, bármilyen értéktelennek, kis dolognak látszik is, bármennyire nyűg is ilyen csekélység miatt fáradni. Meg hát nem is illő a víz egy lakodalomhoz! Na, de elég a kifogásokból, erőltess már meg magadat! Töltsd meg

vízzel, és ne kérdezz semmit! Így biztatom magam. Hiszen csak egy kiút van ebből a helyzetből: napról napra meg kell tennem, amit az Úr mond – a mindennapjaim részévé kell válnia ennek a szemléletnek ahhoz, hogy bortalan életemben, életünkben is megtörténhessen a csoda. Ekkor együtt énekelhetem majd a Mária musical-beli Katával és Pállal:

Bazilika oldalajtó részlete Egerben

Refr.:

*Csoda történhet, ha Ő akarja.
Az ember nem szól, csodálja Őt.
Mert csodákkal lehetne tele az életünk,
Ha merjük kérni őt, megadja nekünk.*

*Jézus hatalmas: a víz borrá vált.
Nagy csoda ez, csalás nincs, sem ámitás.
Átváltozik korsóinkban az élet,
Istennél ma is csoda történhet.
Refr.*

*Oly gyakran mi üres korsók vagyunk,
Jöjj, töltsd meg az életünk, erre vágyunk.
Szereteted így mutasd meg nekünk,
Belőled merítve boldogok legyünk.
Refr.*

Tegyetek meg mindent, amit mond! (háromszor)

Érettségi közelében álló lányunkat elkapta a félelem, hogy teszi le három hét múlva a két előrehozott érettségét, mikor egyik hétvégén a lánymozgalom programja lesz, a másik hétvégén osztálykirándulás három napra, aztán meg kéne látogatni kis unokahúgát is... Hét közben oly nagy a hajtás, zeneiskola, különórák..., hogy oldható meg ez mind?

Mi lenne, ha nem menne osztálykirándulásra? – merült fel a gondolat. Hivatalos kikérőt is kapna a felkészítő tanárától. De az osztálykirándulás kötelező iskolai program – érveltem. S az osztályközösséggel is jó lehetőség a kapcsolatok, barátságok ápolására, beszélgetésekre, szinte utoljára. Hosszasan beszélgettünk, körbejártuk a helyzetet. Végül szabadságára alapozva, látván időzavarát, rábíztam a döntést. Hamarosan SMS-t kaptam: „elmegek” (mármint az osztálykirándulásra).

Tudtam, érdemes volt bízni, rászáni az időt a beszélgetésre, s ím megszületett a mindkettőnknek nyugalmat adó megoldás.

Tegyetek meg mindent, amit mond! – amit a lelkünk mélyén helyesnek érzünk, ami Tőle jön.

Másik alkalommal tízéves lányunk vette nehezen az akadályt, miért kell reggel nyolcra iskolai közös misére mennie, mikor mi, a család, a kilencesre szoktunk menni, s amúgy is olyan kimerült, fáradt, soha nem sikerül valóban időben ágyba kerülni, most is már fél tíz.

Kötelesség ide, kötelesség oda, megkönyörültünk rajta. Örültünk, hogy akkor mégis együtt megy a család misére (nem vagyunk hívei a család szétszakítása árán megvalósuló iskolai közös misének).

Másnap felébredve az üres ágyát láttuk, elment mégis.

Ennyire érzik gyermekeink, mi az, amit meg kell tenniük?

Tegyetek meg mindent, amit mond!

Napok óta érzékelhető nagylányunk izgalma, vajon elegendő-e kisunokánknak az anyatej. Kérte, látogassam meg. Tudtam, éreztem, szüksége van most arra, hogy vele legyek, hogy megerősítem, hogy jó anya, hogy mindent megtesz, hogy beszélgethessünk...

Félretettem a könyvelővel megbeszélte találkozót, a többi munka is várhat egy kicsit, s két szép napot velük töltöttem. Reggel, mikor odaértem hozzájuk, SMS-t kaptam a könyvelőtől: „lányom betegsége miatt nem tudok ma jönni...” Kis, Istentől érkező megerősítéskéntnek éltem meg a dolgot...

Tegyetek meg mindent, amit mond!

Mária és a modern kor vívmányai, avagy mit keresek én a Mária Rádióban?

Jól láttuk, hogy milyen nehéz dolga van ma a fiataloknak. Hogy olyan kevés jó férfi-nő kapcsolatot látnak maguk körül. A filmekben, reklámokban, az egész médiában nagyon torz kép jelenik meg a párkapcsolatról. S talán többünk szívében ott volt a vágy, hogy képviseljük, megmutassuk, hogy létezik igazán jó házasság, hogy a Jóisten segítségével ki lehet alakítani hosszú távon mély örömet és boldogságot adó kapcsolatot a társunkkal. Talán ez a szívünkben lévő csendes hang felelt akkor, amikor

emailt kaptunk arról, hogy schönstattiként lehetőség lenne a férfi-női kapcsolatról műsort készíteni a Mária Rádióban, s hogy mireánk is gondoltak ennek a munkának a kapcsán.

Döntésünkben fontos szerepet játszott Ozsvári Csaba halála, nagyon mélyen érintett bennünket. Egyik üzenete az volt számunkra, hogy nincs vesztegetni való időnk, nem várhatunk arra, hogy teljesen készen legyünk. Keresnünk kell, mi az, amit nekünk Jézus mond, s a magunk kevéske kis vizét elé vinni. Még akkor is, ha úgy érezzük Jézussal együtt, hogy „még nem jött el az én időm”. És reméljük, a mi kis vizünk is borrá változik.)

Arról persze gőzünk sem volt, hogy hogyan is lesz ebből a rádiós műsorból valami értelmes dolog, hisz egyáltalán nem értünk a rádiózáshoz. Az a döntésünk, hogy vágjunk bele, racionálisan nem volt egészen megalapozott, hisz nem láttuk tisztán, hogyan valósul meg ez. De Schönstattban megtanultuk, hogy a szív bölcsességét többre értékeljük az ész okosságánál, így nekifutottunk a feladatnak. Bízunk benne, hogy Anyánk gondoskodik rólunk.

Mivel a feladat sok szívet megmozgatott, több, mint huszan gyűltünk össze az első megbeszélésre, ahol a műsor címét, alapkoncepcióját szerettük volna kitalálni. Sok értékes ötlet, gondolat alapján az körvonalazódott, hogy egy olyan beszélgetős műsort szeretnénk készíteni, ahol a hallgató otthon érezheti magát, mintha csak ő is ott ülne velünk a stúdióban. Úgy láttuk, hogy nincs értelme nagy elméleteket bemutatni a fiataloknak, hisz abból úgy is hallanak eleget, az egyik fülükön be, a másikon ki. Az életről szeretnénk beszélni, a saját tapasztalatainkról, az általunk megélt igazságokat elmondani. Azokat nem lehet megkérdőjelezni. És talán tudnak segíteni abban, hogy ki-ki maga megfogalmazza a saját véleményét. Abban bízunk, hogy hiteles életpéldák által reményt és hitet tudunk adni a hallgatóknak, hogy létezik igazán jó férfi-női kapcsolat.

Először egy kis felmérés keretében a fiatalokat kérdeztük arról, hogy melyek azok a kérdések a párkapcsolat területén, amelyekre választ keresnek. A beérkező több, mint 300 kérdés alapján alakítottuk ki a műsor tematikáját a megismerkedéstől egészen a házasságig, minden adás gazdája egy-egy schönstatti kötődésű pár lett.

Az első felvétel nagyon nehéz volt, úgy éreztük, hogy teljesen alkalmatlanok vagyunk a feladatra, hogy egyáltalán nem olyan lett, mint amilyennek szerettük volna. Pedig annyit készültünk rá... És megtapasztalhattuk, hogy Máriának a mi gyengeségünk sem akadály, a vágó segítségével minden rossz érzésünk ellenére használható műsor született.

Azóta nagyon sokszor megtapasztaltuk, hogy mennyire nem rajtunk múlik ennek a munkának a sikere, szinte minden felvételnél akadt valami komoly nehézség.

De a schönstattban megtanultuk, hogy a szív bölcsességét többre értékeljük az ész okosságánál, így nekifutottunk a feladatnak.

Volt, hogy egy fél órás anyagot kellett teljesen újra venni, mert a technika megréfált bennünket. Volt, hogy felvétel közben hirtelen ki kellett mennünk a stúdióból, mert fontos vendégek érkeztek a Rádióba, vagy az egyik műsorvezető nem tudott odaérni... Most már úgy megyünk minden felvételre, hogy várjuk, ez alkalommal milyen nehézséget kapunk? De most már egyre kevésbé aggódunk, mert látjuk, hogy mi csak eszközök vagyunk, és nagyobb erők dolgoznak a háttérben.

Nagy elismerés volt számunkra, hogy alig egynéhány adás után felkérte stábumkat a Mária Rádió, hogy egy teljes tematikus napot készítsünk, szabad kezét adtak minden téren. Így az idei Valentin vagy más néven Szent Bálint napnak Schönstatt volt a gazdája. Közénk tartozó házaspárok elevenítették fel megismerkedésük történetét, meséltek arról, hogy sok-sok év házasság után hogyan őrizhető meg a szerelem. A napot Ozsvári Imri riportja zárta, aki az Odaát lévő társsal való kapcsolatról beszélt.

Arról nincsenek adataink, hogy a műsorunkat hányan hallgatják. Azt viszont nyomon követjük, hogy az elhangzott adásainkat hányan töltik le az interneten, és bizony ez már több műsorunknál is közelíti az ezret. Deo gratias!

Olyan jó volna, ha ez az örömhír, hogy a Jóistennel segítségével ki lehet alakítani igazán jó, és hosszú távon örömet adó kapcsolatot, eljutna minél több fiatalhoz! Ezért gondoltuk, hogy a letöltések mellett (csaladmozgalom.hu/mariaradio, Egy hullámhosszon menü) az elhangzott adásokat kiadjuk június közepén cd-n is, hátha így még többeknek tudunk választ adni a kérdéseire.

Endrédy Orsi

Felhőtanulmány

Kinéztem az ablakon, s éppen abban a pillanatban repült el egy galamb az égen. Elmerengve gyönyörködtem a reggeli napsütésben vonuló felhőkön, milyen varázslatosak és folyton változóak. A kék ég körülölelte őket, és a felhők, mint bársonyos dombok úsztak a szél szárnyán.

Szerettem volna az egész „dombságot” a maga szépségében tündökölve látni, de valami eltakarta, egy sötétebb, homályos felhőnek tűnt. Arra gondoltam, hogy sokaknak bizony ilyen homály fedi a

szemét. Nem tudják látni, vagy ilyesmitől nem láthatják a szépet, a jót. Aztán figyeltem tovább a felhőket, s vártam, hogy az a sötét folt elvonuljon (hogy elfújja a szél) az égi táj elől, de nem fújta, vonult együtt vele. Úgy véltem, hogy ha egy-két utcahossznyival odébb volnék, és egy másik helyről nézném az egészet, akkor másképp is látnám, s a teljes szépség élém tárulna. Azonban rá kellett jönnöm, hogy ez a gondolat sem állja meg a helyét. Végtére is kiderült számomra, hogy a szép táj egy vastagabb, egységes felhőzetből áll, amelyen a nap nem tudott teljesen átragyogni, és így az egyik oldala sötétebbnek mutatkozott.

Eszembe juttatta valami, hogy az embereknél is így lehet. Ha az egyik családtagtól szeretetet (napsütést) kap a másik – például ölelést, szép szavakat, figyelmeséget –, akkor tündöklően szépnek látszik az az oldala, míg a túlsó, ahonnan nem kapja vagy nem hatja át eléggé ez a szeretet, addig az sötétben lebeg tovább. Mivel tehát érzékelem, hogy a nap csak egy oldalról képes sugaraival behinteni a felhőket, a vastagabb réteg (a nehéz gondokkal küzdő emberek) egyik oldala mindig árnyékos marad.

Úgy gondolom, hogy ez csak földi sajátosság. A mennyországban nincsenek árnyoldalak. Így értettem meg, hogy Kentenich atya is valahogy ekképp tudott jól odafigyelni másokra, hogy kizárta magából a gondjait – a mindent elnyomó zajos világot –, és beengedte a türelmesen várakozó csendes és mély gondolatokat, felismeréseket (a Jóisten napfényét), s ezt tovább tudta adni azok számára, akik eljöttek hozzá. Milyen egyszerűnek tűnik!

Hogy meghalljam Isten halk üzenetét, ahhoz bensőmben először csendet kell teremtenem (és ez tapasztalható, hogy milyen nehéz, ha nincsen társunk, családtagunk, aki törődik velünk és segít ebben minket). Akit körülölel a családias szeretet fénye, azon az emberen bizony meglátszik ez, és visszarágyogja, mint égitest a napfényt. Úgy érzem, ez lenne a lényeg mindenekelőtt számomra is. Életcélá emelni azt, hogy a rám bízottak úgy tudjanak eredeti szépségükben tündökölni, ahogy azt a Jóisten megteremtette és odaajándékozta nekik.

Az Atya-szimbólum árnyékában

Számomra az Atya-szimbólum – mely otthonunkat is meglátogatta – egyfajta üzenetet közvetített.

Először értetlenül álltam a tény előtt, hogy érkezéssel miért is romlott el a családi hangulat, hiszen örülnünk és vigadnunk kellene, mert az Úr van itt (bár ez csak jelkép), de tudjuk azt is, hogy az Atya mindig velünk és nem ellenünk „dolgozik”. Így elgondolkodtam azon, hol is romlott el a dolog. Talán a túl nagy várakozás és elvárás az érkezésével szemben, vagy egyfajta csodavárás, hogy most valami láthatóan másképp lesz? Lehet, hogy ez az emberi gondolkodásmód befolyásolta a légkört és idézte elő a feszültséget – nem tudom.

Mindenesetre elgondolkodtatott, és az jutott az eszembe, hogy az Úr talán így akar üzenni nekem valamit (mert amikor az ember lelkileg a mélypontra kerül, valahogy a gondolatai is lemerülnek a gyökerekig, és talán azt is meglátja, amit eddig nem vett észre, vagy nem tartott olyan fontosnak). Ez a helyzet azt sugallta, hogy nem igazán az a lényeges, hogy mások mit látnak, gondolnak rólunk mint családról, sem az, hogy az ő elvárásai szerint alakítsuk az életünket, hanem az, hogy egymás véleményét, szívügyét észrevegyük (elsősorban/először is a családon belül). Fontos az is, hogy megbeszéljük teljesen nyílt és pozitív hangvételben ezeket az észrevételeinket, s ezzel új felfedezéseket tehetünk családtagunk titokzatos lelkében, melynek gazdagságát csak a Jóisten ismerheti igazán. Ezt úgy tudnám egyszerűen lefordítani, hogy kincskeresésnek kiáltjuk ki magunkat, s bár a kincsesládával – mely a kincset rejti – nap mint nap találkozunk, mégis elfelejtjük kinyitni, és szétárjuk kezünket, hogy mi már ebben az életben meg sem találjuk azt, amit keresünk.

Tehát fontos, hogy szakítsunk időt beszélgetésre, hogy egységre jussunk, és meg tudjuk védeni egymás nézeteit – mint erős erőd – a minket körülvevő ámító világ tengerében. Ebben segít minket, ha megadjuk egymásnak az alapvető tiszteletet, és felnézünk társunkra a jó tulajdonságait hangsúlyozva. Segíthet a beszélgetés elkezdésében, ha el merjük mondani, hogy nekünk mi más az, ami lényeges az életünkben.

Azt is még fontosnak érzem hangsúlyozni, hogy ezek a nemes törekvések akkor valóban gyümölcsözőek, ha nem csak egyoldalúak (ebben is a sok beszélgetés segíthet). Tilmann atya is azt mondja, hogy pozitív irányú változásaink gyakran hosszú időt is felöllehetnek, így hát fontos szerepet kap életünkben a türelem. Addig is úgy érzem, törekednem kell arra, hogy a „földi mennyország” kapuit szavaimmal ékesítsem, szerető odafigyeléssel pedig kitárjam családtagjaim előtt.

Mintha azt sugallná az Úr ezekkel a gondolatokkal és lelkiállapottal nekem: **„Tudom, hogy gyarló vagy, de az a fő, hogy a tőled telhető minden erődből törekszel – az ÉN időm és bizalmam határok nélküli, neked csak igyekezned kell, és eléled táru a végtelen”.**

a kép csak illusztráció

„Várok az igenedre!”

Bizonyára sokan láttatok már a Mária musicalt. A musicalben az Úr nem azt mondja Máriának, hogy várok a válaszodra, hanem azt, hogy várok az igenedre. Óriási különbség! Nagynak látja Máriát, tudja, hogy igent fog mondani. De a szabad akaratát tiszteletben tartja. Nagyon szép, ahogy az angyalok körüláncolják Máriát, aki égő méccsessel a kezében a szívét is fénybe öltözteti: igent mond!

Picit így éreztük mi is. Az ősbemutató alkalmával mintha megszólított volna az Úr: „Várok az igenetekre. Vigyék el a Mária musicalt Székesfehérvárra, de a döntés a tiétek!” Lassan megérett a döntésünk: igen, elhozzuk. Most nem szeretnénk részletezni az előkészületeket, mert az sok oldal lenne. Inkább csak egy-két élmény-morzsát mesélünk el.

A kezdet kezdetén fogalmunk sem volt, honnét fogjuk az anyagi hátteret biztosítani. Egyszer a bolt felé menet így szóltam Máriához: ha fontosnak tartod, hogy elhozzuk a musicalt Fehérvárra, segíts pénzt találni rá. És a bevásárlókocsiban bent volt a százas! Ilyen gyorsan jött a válasz!

A helyi katolikus újságba cikket írtunk. Ehhez kerestünk anyagot a könyvespolcon. „Véletlenül” elsőre az a dosszié akadt a kezünkbe, amelyiket kerestük.

Több olyan alkalom volt, hogy éppen azzal találkoztunk, aki segíteni tudott az előbbre lépésben. Amikor megtorpanni látszott a készülődés, kilencedet kezdtünk: „Kockáztatni bátor” – aktuális volt. Első nap este döntés született egy nagyon fontos kérdésben.

A plakátok terjesztésekor is sok csodát éltünk meg: véletlenül összefutottunk az utcán az egyik sekrestyével, az egyik plébános atya véletlenül ott volt még egy fotós miatt a templomban, az egyik gondnok véletlenül kint állt a kapuban...

Persze támadtak nehézségeink is, ilyenkor Kentenich atya bátorított bennünket: „Isten nem olyan embereket akar, akik féltúton megtorpannak!” Vagy így: „Ne add fel! Istennek ott is vannak megoldásai, ahol az ember már rég nem lát semmit!” Ez így van, erre tanúk vagyunk! Ezeket az idézeteket kiírtuk a hűtőre. Ahányszor kivettünk valamit, mindig olvashattuk

őket. Még három mondatot írtunk oda: „Ne aggódjatok semmiért!” (Fil. 4,6), „Istennél semmi sem lehetetlen!” (Lk. 1,37) és lelki atyánk szavait: „Nem hiszel Máriában? – menni fog!” Ezekből folyamatosan erőt merítettünk.

Végül találtunk szponzorokat, gyorsan elfogytak a belépők, sok készsleges segítőt találtunk, a Szűzanya folyamatosan mellettünk állt.

Az utolsó két hét azonban különösen nehéz volt. Nemcsak az izgalom hágott a tetőfokára, hanem felébredt a Sátán is, és erősen harcolt a Mária musical ellen. Megtudtuk, hogy ez teljesen általános, „lesznek még cifrább dolgok is az utolsó napokban!” (Váratlanul plusz munkák adódtak, nem működött az internet, volt helyette betegség, beígért, de meg nem kapott szabadság a munkahelyen stb.)

Az előadás nagyon jól sikerült. A csapat is úgy érezte, és a visszajelzések is ezt igazolták. Egy hároméves kislány azt kérdezte: harmadik felvonás nem lesz? Halottuk, ahogy egy néző másnap mise után áradozott az ismerőseinek: „Tudod, mit láttam? Egy csodálatos musicalt! Te nem voltál ott?” Több ismerősünk a „felemelő” jelzőt használta véleménye kifejezésére.

A Fehér család hordozott bennünket és az ügyet sok-sok imával és áldozattal. Köszönjük nekik! Imaháttér nélkül nem lehet ilyen nagy munkába belevágni!

Érdemes volt igent mondani! Jó volt együtt alkotni, megvalósítani a közös álmunkat. Közelebb kerültünk a Jóistenhez, Máriához és egymáshoz is.

Oroszi Kriszti – Klára Mária nővér – beöltözése

Az ég és a föld összeér

Március első hétvégéjén a 3. szövetségi évfolyam csodálatos zárándoklatot tehetett Schönstattba. Közülünk sokan még sosem voltak Schönstattban, és nagyon szép volt számunkra, hogy ilyen felemelő esemény részesei lehettünk. Sok fiatal is velünk jött, saját leányaink, Krisztina barátai és barátnői.

A Mária nővérek szerzetesi ruháját 14 jelölt öltötte fel ünnepélyes körülmények között, akik Mexikóból, Kenyából, Erdélyből, Németországból és Magyarországról jelentkeztek.

Az ünnepség reggelén a világ fehérbe öltözött, és mi megállapíthattuk, hogy a novíciák ruhája valóban fehérebb a hónál. Nemcsak a novíciák, hanem az egész világ ünneplőruhát öltött.

A szentmise mély és ugyanakkor felemelő volt – ahogyan Tilmann atya többször mondta: a magyarok nemcsak nevetnek, hanem sírnak is, amikor ünnepelnek –, neveltünk és sírtunk. Nagyon nagy élmény volt számunkra, hogy kis kórusunk énekelhetett a szentmisén: Kodály „Áll a gyötrött Istenanya” c. művét, hiszen nagybőjt volt. Az emberi sírásba isteni mosolygás vegyült, amikor Úrfelmutatáskor megszólalt a harang. Éppen dél volt.

Amikor a novíciák a szentmise után a saját szentélyükhöz megérkeztek, kisütött a nap. Csodálatos volt!

Egyikünk megkérdezte Krisztitól, ill. Klára Mária nővértől, hogy ezentúl mindig ezt a ruhát, vagyis a Mária nővérek ruháját kell-e hordania. Ő így válaszolt: „Nem kell, de én akarom.”

Szombaton este az egész évfolyam egy órát Kantenich atya sírjánál töltött. Meg voltunk rendülve.

Tilmann atya sokszor beszélt nekünk arról, hogy vannak szent helyek, ahol árad a kegyelem. Ezt már sokszor átéltük otthon, Óbudaváron, a saját szentélyünkben,

de ezt soha nem gondoltuk... Ott voltunk, imádkoztunk és énekelünk, és Kantenich atya is ott volt, és Csaba is velünk volt. Itthonról magunkkal vittük Csaba egységkeresztjét, rátettük Kantenich atya sírjára, és olyan teljes volt az egységünk egymással, Kantenich atyával, Csabával, Tilmann atyával, a Schönstatt családok, a Mária nővérek egész közösségével, és mindazokkal, akik a Schönstatt közösségében élnek! Érezhettük, hogy az ég és a föld összeér.

Igazán szép élmény volt találkozni Adelinda nővérrel és Strada atyával, akik még személyesen ismerhették Kantenich atyát. Nagyon megható volt, hogy német vendéglátóink milyen nagylelkűen és barátságosan fogadtak bennünket. Gertrud Mária nővér nagyon sokat dolgozott értünk! Nem lehetett könnyű ilyen szép kerek programot előkészítenie és megszerveznie számunkra!

Minden nagyon-nagyon szép volt. Köszönjük, Atyánk, köszönjük, Anyánk!

A hónál is fehérebb

Azt hiszem, mindannyiunknak nagy élmény volt ez a pár nap, amit Schönstattban, a közösség őshazájában Kantenich atyával tölthettünk.

Az utazás kissé megviselt, de miután nagyjából sikerült kipihennem magam, kezdődött az élmények sorozata. Nagyobbnál nagyobbak.

Strada atya előadása vezette elő a hétvégét. Ő Argentínából származik, és találkozott Kantenich atyával, beszélt is vele. Jó volt hallgatni a személyes élményeket. Késő délután bementünk a központba, és egy nemzetközi bemutatóon vettünk részt. Voltak ott Mexikóból, Németországból, Romániából (Erdélyből), de a legnagyobb meglepetés az volt, hogy még Kenyából is jöttek... Mikor a bemutatkozásra került a sor, táncoltak, énekeltek, igazi afrikai hangulatot teremtettek.

Mi is bemutatkoztunk, énekelünk pár népdalt, majd az Oroszi család is kivonult. Nagy ováció fogadta őket, ahogy ott felsorakozott nyolc gyerek és a szülők. Csak Kriszti hiányzott...

Ez a program igen sokáig tartott, s miután vége lett, mehettünk vissza a húsz percre lévő szállásunkra, ami a Kantenich-Hofban volt. Ez a schönstatti szövetségi családok szállása, melyhez tartozik egy kápolna is.

Másnap, március 6-án volt A NAGY NAP. A legenda szerint a kenyaiak fohászainak köszönhetően (ugyanis ők még soha nem láttak havat) aznap reggelre hatalmas hó borította a tájat. Gyönyörű volt. Emiatt a beöltözési mise később kezdődött, mivel még a püspök is elakadt az úton.

A magyar zászlót én vittem az ünnepségen, így Krisztit az elsők között láttam meg. Nagyon szép volt. Ruhája még a „hónál is fehérebben” ragyogott, és ehhez a mosolya... – azt látni kellett volna! Látszott rajta, hogy nagyon boldog.

Az ünnepi mise nagyon szép volt, a rendezés pedig németes. A magyarok mellett ott díszelgett a 3. szövetségi csoport lobogója is. Aztán a beöltözés alatt elénekeltünk egy nagyon szép éneket (a Stabat Matert) több szöveggel. Több helyről is jött visszhang, hogy nagyon jól sikerült.

A mise után az új nővérek bevonultak a kápolnába egy rövid imára, utána pedig volt alkalmunk gratulálni Klára Mária nővérnek is.

Szombat délután a lányoknak volt külön program Schönstattban. Lehetőségünk nyílt Balázs Kinga Mária nővért (az Oázis korábbi számaiban volt vele riport) köszönteni. Itt tudtunk vele kicsit beszélgetni, majd együtt énekeltünk.

Aztán megnéztük Kentenich atya szobáját, majd elmentünk egy előadásra, melyet három nővér tartott a hivatásáról. Jó volt ezeket a tanúságtételeket hallgatni. Csak úgy sugárzott belőlük a boldogság! Kellemes meglepetés volt, hogy a lányok még kérdéseket is tettek föl a nővéreknek, amikre ők őszintén válaszoltak: „Miután

a nővér beállt a rendbe, mehetett még síelni?” vagy „Volt a nővéreknek szerelmük?”... és mi mindezekre a kérdésekre megtudhattuk a választ!

Az utolsó nap misével indult a kis kápolnában, majd következett az ebéd Klára-Mária nővérral. Nagyon megható és szívmengető volt az ünnepség – ebben bizonyára a finom bor is közrejátszott, melyet az Oroszi család szolgáltatót.

Sokat énekeltünk, és többen ajándékokat adtak/adtunk neki. Véleményem szerint nagyon ér-

tékes ajándékokat kapott (itt nem feltétlenül az anyagiakra gondolok); a Küldetésünk titkai c. könyvecskét egybefűzve, bőrkötéssel, Ozsvári Csaba elsőáldozási keresztjét, a régi lánytáborok emlékeit, egy fehér rózsát kaspóval a lányoktól, melyen a jelmondatunk szerepel: „Építünk oázist!”...

Hát igen, gombóc volt a torkokban, potyogtak a könnyek a boldogságtól, az örömtől és a meghatottságtól, mert olyan volt, mintha a mennyországban lennénk. „A Menny találkozott a Földdel.” Ismét. És csoda volt ezt megélni. Nehéz elmondani, talán nem is lehet, de megélni, felejthetetlen.

Vasárnap délutánra még akadt egy programunk, melyet a Szűzanya intézett el nekünk Kinga közbenjárására. Csak mi, lányok (tízen), bemehettünk Schönstattba. Miután a busz az előírások miatt nem közlekedhet az indulás előtt tizenkét órával, autót kellett szereznünk. Kentenich atya sírjánál elidőztünk egy ideig, majd lementünk az őskápolnába egy izgalmas erdei úton. Sajnos nem lehetett nyugodtan elmélyülni, mivel több csoport is megfordult ott, míg mi benn voltunk.

Még beszélgettünk Kinga nővérral, aki mindig nagyon derűs, majd indultunk hazafelé.

A hazaút is vidáman, de még inkább fáradtan telt. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, hogy milyen volt hétfőn bemennem az iskolába: furcsa volt.

A legenda szerint a kenyaiak fohászainak köszönhetően aznap reggelre hatalmas hó borította a tájat.

Érezni lehetett, hogy szeretetteljes légkörbe léptünk

Szinte lehetetlen szavakba önteni, amit az ember egy ilyen nagy ünnepen átélt. Érezni lehetett a Menny közelségét. Az Ég szórta ránk kegyelmeit. Mindenhol boldog, szeretetteljes embereket lehetett látni. Érezni lehetett Isten jelenlétét, érezni lehetett, hogy a szentek mind velünk együtt ünnepeltek. Hogy a Szűzanya végigkísért bennünket, egy pillanatra sem hagyott minket magunkra. Felemelő érzés volt látni, ahogy a tizennégy novícia ünnepélyesen Istennek szenteli életét. Megható volt. Csodálatos volt, hogy együtt ünnepelhettünk Klára-Mária nővérral és családjával!

Mikor megérkeztünk Schönstattba, a levegőben érezni lehetett a különbséget, érezni lehetett, hogy szeretetteljes légkörbe léptünk. Ezt egész Schönstatt völgye sugározta. Belülről teljes megnyugvást éreztem, olyan volt, mintha hazatalált volna az ember. Hallottam Kentenich atyát hozzám beszélni, éreztem, mennyire örül, hogy ott vagyok!

Mikor elindultunk haza, jó mélyen beleszippantottam a levegőbe, hogy útravalót vigyek a sűrű hétköznapjaimhoz... :-). Azt hiszem, ha nem mentem volna el, akkor valami nagyszerűt hagytam volna ki az életemből!”

Sugárzott az öröm

Nekem nagyon tetszett ez a pár nap Schönstattban. Nagy élmény volt közelebről megismerkedni a mozgalommal, Kentenich atya életével. Az a világ, amelyben a nővérek élnek, egészen különleges volt számomra, itt mindenki boldog volt, alázatos, vicces és őszinte. Érdekesekek voltak a különböző népek kultúrái is, és hogy milyen jól kijöttek egymással...

Érezhető volt Isten jelenléte, mikor ott voltunk az összetételben, a beöltözési misén, Kentenich atya sírjánál. Mindenki arcáról sugárzott az öröm... Itt az ember otthonosan érezhette magát...

Még boldogabb és még sugárzóbb

Óriási dolog, hogy „útnak indult” az első magyar lány ezen az úton! Talán ezért is éreztem úgy, hogy megkülönböztetett szeretettel fogadtak bennünket Vallendarban.

Schönstattban lenni eleve felemelő, de hogy ráadásul egy ilyen esemény kapcsán lehettünk ott, erre szinte szavakat se találók! Sosem voltam még beöltözésen, így még különlegesebb volt ez számomra.

Mostanában sokszor hallottam azt a kifejezést, hogy „A Menny megérintette a Földet!” Ez a beöltözés után is

elhangzott. Nem hiába, azt hiszem, a mostani időben különösen is megerősödött a Magyar Schönstatt Mozgalom! Eddig még sosem vettem észre, de a legtöbb Mária nővér tényleg szinte mindig mosolyog! Ettől lesznek olyan sugárzóak! Kriszti ilyen volt már akkor is, amikor köztünk volt, de most, hogy Klára Mária nővér lett, még boldogabb és még sugárzóbb!”

Idézetek XVI. Benedek pápától

„A család a legjobb iskola. Ott tanuljuk meg azokat az értékeket, amelyek méltóságot adnak a személynek és nagyra teszik az embert. A családtagok osztoznak bánatban-örömben, és valamennyien érzik, hogy ott-hon szeretet veszi körül őket, pusztán azért, mert egy-azon családhoz tartoznak.”

„A család tehát – egyrészt mert szeretetközösség, másrészt mert életadásra hivatott – a Szentháromság képmása.”

„Újítsuk meg törekvésünket, nyissuk meg szívünket és elménket Krisztusnak, hogy úgy éljünk, mint igaz barátai. Ha mellette maradunk, ez az esztendő az elkülöníthetetlen nehézségek ellenére örömmel és békével teli előrehaladás lesz számunkra.”

„Krisztus testének és vérének szentsége legyen mindennapi lelki táplálékunk, így haladjunk előre az életszentség útján.”

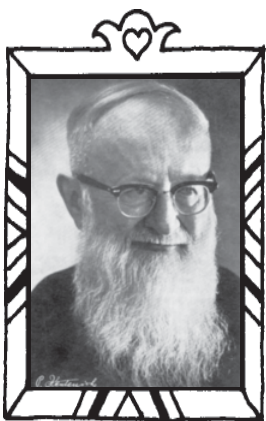
„Az a legnagyobb bizonyíték arra, hogy valamennyien a Szentlélek képmására vagyunk teremtve, hogy csak a szeretet tesz bennünket boldoggá, mert azért élünk, hogy szeressünk és szeretve legyünk.”

„Fontos, hogy a kereszténység nem gondolatok összessége, nem filozófia, vagy elmélet, hanem életmód, szeretet. Csak úgy válunk kereszténnyé, ha hitünk átalakul szeretetté.”

„Maga az, hogy hirdetjük az üzenetet, nem jut el az emberek szívéig, nem érinti meg szabadságukat, nem változtatja meg az életüket. Ami vonz, az mindenekelőtt az, ha hitben élő emberekkel találkoznak, akik hitükkel és tanúságtételükkel Krisztus kegyelméhez vonzzák őket.”

„A tudományos és technológiai dolgok sokba kerülnek. Isten azonban ingyen adja önmagát. Az élet legnagyobb dolgai – Isten, a szeretet, az igazság – ingyenesek, és azt mondanám, hogy gyakran kellene erről elmélnünk.”

„Ne féljete Krisztustól, nem vesz el tőletek semmit és mindent megad nektek.”

Egy öreg fa sorsa

Erfurtban néhány évvel ezelőtt átépítették a repülőtérről vezető keresztes út egész területét. Az új útvonal kiépítését egy 250 éves vérbükk akadályozta. Nem akarták kivágni, hanem meg szeretnék volna védeni, ezért a munkagépek hatalmas földkockát vágtak körülötte (8x8 méteres négyzetben és kb. 2,5 méter mélyen), vastag gerendákkal körülvették, két gép vastag acélkötelekkel az őt körülvevő földdel együtt gyökerestül 30 méterrel arrébb húzta. Rendszeresen öntözték, de ennek ellenére elpusztult. A vastag gyökereket meg tudták menteni, de a millió finom és még finomabb hajszálgyökeret, melyek mélyen belegyökereszkedtek a földbe, felszívták a vizet és tápanyagokat, elszakadtak.

A mi lelki „gyökereink”

Az, ami a vérbükkkel történt, emberekkel is megtörténhet. Kötődés jön létre közöttünk és más emberek, tájak, értékek, plüssállatok, autók és egyéb dolgok között. Kötődünk élményeinkhez, melyek életutunkat meghatározzák. Ám gyakran nem is kell, hogy tudatában legyünk annak, milyen fontosak és állandóságot jelentők e kapcsolatok számunkra, csak amikor el kell válnunk tőlük, akkor érezzük a fájdalom nagyságát, a bánaton, a kimerültségen, a lendület hiányán, hogy milyen jelentős és tápláló volt az a kapcsolat lelkünk számára.

Szerencsére megvan az a képességünk, hogy a búcsú vagy a gyász szakasza után újra gyökeret tudjunk eresztetni. De vannak olyan emberek is, akiknél ez a képesség blokkolva van.

Kentenich atya számára a lelki egészség és terhelhetőség fokmérője egy ember kötődési szervezete, annak nagysága, gazdagsága és kibontakozottsága volt. Erre a jelenségre Kentenich atya amiatt is érzékeny volt, mert apja semmit sem akart tudni róla, és édesanyjának alig kilencévesen árvaházba kellett adnia őt. Fiatalkorát később olyan időszakként írja le, mint a nagy egyedüllét és elszigeteltség idejét, mely azzal a nehézséggel kapcsolódott össze, hogy csak nehezen tudta megértetni ma-

Hogy növekedhessenek a lélek gyökerei

Európai Családkongresszus 2010.
előkészítő írás

gát, jóllehet igen jó kifejezőképessége volt – tehát nem ezen múltott. Papként élte meg először, hogy valakit lelkileg közel engedett magához, és lelki közelséget ajánlott fel neki.

Kentenich atya lelki gondozói stílusa

1960-ban írta visszatekintve papi működésére:

Az arsi plébános életéről dicsőrengően hangsúlyozzák, hogy sok időt töltött gyónatószekben – sőt, megpróbálják összeszámolni ezeket az órákat. Ha nekilátnék, hogy megmérjem azt az időt, amit hosszú életem során éjjel és nappal fáradhatatlanul és állandó érdeklődéssel a lelkeknek tudtam szentelni, meglepően nagy szám jönne ki.

Pálnak élete delén egyetlen szenvedélye volt: Isten és a lelkek. Minden más – ahogy leveleiből kiolvasható – háttérbe szorult. Így akarja, hogy értsük az élet-programját: Omnibus omnia¹ vagy Omnia instaurare in Christo² „Mindent megújítani Krisztusban” vö. értelemszerűen 2Kor 5,17: „Mindaz, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi tovatűnt, lám valami új valósult meg. Ebből a szenvedélyből adott nekem is valami.

A **pszichológus énem** mély beleérzőképességgel magába szívta a velem szemben álló ember rezdüléseit és óhajait, a tudatosává válót és a tudatalattiban maradt, a jót és a rosszat. Így egy kitáruló lelki közelség jött létre, melyet az élet kölcsönös átadásához kitűnő előfeltételének nevezhetünk.

Az ellenkező pólusról, a lelki távolságról, a **filozófus**, metafizikus énem gondoskodott **bennem** azáltal, hogy Istentől kapott rendíthetetlen hittel belegyökereskedett és behorgonyozott a Túlvilágiba, az Abszolútba, az Örökbe, a Végtelenbe: a Szentháromság Istenbe.

¹ „Mindenkinek mindene” – Rövidítve 1Kor 9,22: Mindenkinnek mindene lettem, hogy mindenkit megmentssek.

² „Mindent megújítani Krisztusban” vö. értelemszerűen 2Kor 5,17: Mindaz, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi tovatűnt, lám valami új valósult meg.

A lelki közelség és lelki távolság között létrehozott poláris feszültség áldásos és gyümölcsöző pedagógiai elvnek bizonyult.

Közelség és távolság összhangra talált az Isten és embertárs iránti fegyelmezett, mértéktartóan meleg, mindenem felülkerekedő szeretetben. Miközben a bennem élő filozófus a kor eszméit végső összefüggésükben vegyítisztán magába fogadta, hogy tisztázza és feldolgozza azokat, addig a metafizikus elrendezte a mozgásokat, az eszméket; visszavezette őket a végső elvekre, melyek öröktől fogva benne

foglaltattak az isteni Igében és a Szentlélekben fogant szeretetben, és ezért ezeket nem csak az Isten megtestesült gondolatainak, hanem megtestesült kívánságainak is kell tekintenünk. Mivel a kor minden szellemi áramlata utat talált Schönstatt falaihoz, egytől-egyig jelentős mértékben hozzájárultak egy modern schönstatti lelkiség ki- és felépítéséhez.

Saját megfigyelés

Egy család meglátogatása kapcsán vált számomra világossá, hogy milyen törekenyek lehetnek az ilyen kapcsolatok. Ez a család a plébániáján előadást szervezett, melyet én tartottam. Náluk éjszakáztam, és két fiúgyermekük másnap reggel látott engem először. Négy valamint két és fél évesek voltak. A reggeli alatt megpróbáltam a nagy ismeretlen embertől való félelmüket szemkapcsolattal, grimaszokkal, utánzással, gyengédségekkel eloszlatni. Végül a fiatalabb nevetni kezdett és barátságosabbá vált. Az édesanyának a nagyobbik gyermeket óvodába kellett vinnie, s gondolta, magával viszi a kicsit is, de ő legnagyobb meglepetésünkre azt mondta: „Itt maradok.” Tehát megérte a húsz perc kemény munka. Megépült a híd. Az édesanya elismerő pillantása jólesett.

Aztán kaptam egy SMS-t. Amikor elolvastam, megállapítottam, hogy mivel közel voltam a határhoz, egy külföldi telefonszám hálózatába kerültem. Anyagi okokból természetesen a belföldi hálózatban akartam maradni, melynek itt kisebb volt a téreje. Két percbe telt, míg sikerült beállítani a telefonomat. Ekkor a kisfiú így

szólt: „Mama, mégis veled megyek!” Ez a két perc, melyben a telefon fontosabb volt nála, elég volt ahhoz, hogy leomoljon a híd, melyet beleérzéssel és gondosan fölépítettem.

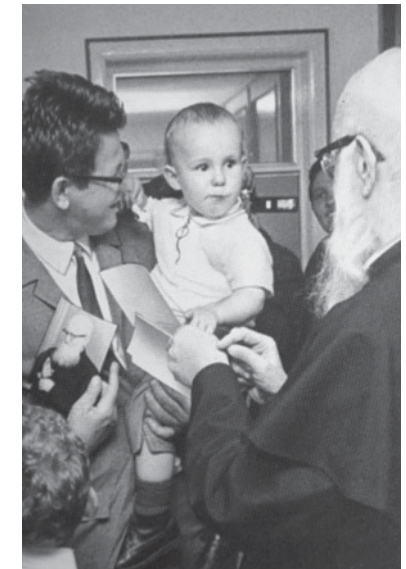
Egy kis kirándulás a pszichológia-történetben

A kötődés-organizmus jelentősége körül szerzett megfigyelésem és tudásom-melyet Kentenich atya sok írásában megfogalmazott, felkeltették érdeklődésemet azon kutatási eredmények iránt, melyeket John Bowly gyermekorvos nyilvánosságra hozott. Ő a második világháború után Londonban a Tavistock Klinikán létrehozott egy gyermekpszichológiai osztályt. 1952-ben munkatársával, Robertsonnal mehökkentő dokumentumfilmet forgatott „Egy kétéves kislány kórházba megy” címmel. A kislány, akinek édesanyja nélkül kellett a kórházban maradnia, egyértelműen mutatja a tiltakozás, a bánat, az alkalmazkodás különböző megnyilvánulásait. Annak idején orvosi körökben ismeretlenek voltak a kisgyermek reakciójának fázisai, melyet az édesanyjától való elválás okozott. A pszichológusok hevesen vitatkoztak erről: például Melanie Klein – egy pszichoanalitikus Sigmund Freud iskolájából – követői a kétéves reakcióit az anyáról való tudattalan fantáziára akarták visszavezetni, míg John Bowly ezt az elválási helyzetnek tulajdonította. Mindenesetre Bowly és Robertson elérték, hogy ettől kezdve a londoni gyermekklinikán és később más országokban is a látogatási gyakorlatban jobban figyelembe vették a gyermekek igényeit, szükségleteit. Ezzel a fejlődéslélektanban egy fontos váltoállítás történt, mely a kötődésemélet kialakulásához vezetett. Ez ellen hevesen harcoltak a Freud-követők.

A kötődésemélet időközben az orvosok által általánosan elfogadott, elismert helyet nyert a gyógyászatban. Érdemes eme új iskola kialakulásának háttérében megvizsgálunk a „zseniális autodidakta”, Kentenich atya (így nevezte őt egyszer a római vizitátor, Sebastian Tromp jezsuita atya) pedagógiai gyakorlatát és elméletét. Ezt a következő cikkekben tesszük meg, mely honlapunkon olvasható: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Csaladkongresszus/>

Elmar Busse atya

(rövidített és szerkesztett szöveg)

Tandem

Valójában teljesen hétköznapi eszköz. Ugyanúgy két kereke van, mint bármelyik másik kerékpárnak, csak nyeregből, pedálból, láncból és fogantyúból van eggyel több. A 19. házassági évfordulónkon kölcsönöztük ki, és 40 kilométert nyomban le is kerekeltünk vele. Talán az évforduló, talán az „összeláncoltság” tette, de azonnal úgy éreztük: ez az elmés közlekedési eszköz a házasságot, a mi házasságunkat jelképezi.

Az első benyomásunk nagyon kedvező volt. Amint el tudtunk indulni, örömmel éreztük át, mennyire könnyű vele tekerni! Könnyebb, mint a szimpla biciklin. Úgy látszik, együtt erősebbek vagyunk! Aztán az első kanyarnál ráébredtünk: veszélyesebbek is!

Annak, aki elől teker, erősebben kell fognia a kormányt, jobban meg kell terveznie a kanyarokat. Neki kell vigyáznia a hátul ülőre. A kormányostól felelőségteljes magatartást követel meg a pozíciója. A hátul ülőnek viszont rá kell tudni bízni magát az elől ülőre, hiszen ő nem lát előre semmit, csak az előtte ülő hátát nézheti, és kormányozni még ha akarna se tudna. Le kell hát mondania arról, hogy ő irányítson: ezt csak a szavaival, a javaslataival teheti meg, ugyanakkor életét teljesen rá kell bízni a kormányosra.

Az elindulás, minden egyes kanyar és minden gödör kikerülése traumatikus élmény, de csak addig, míg rá nem jövünk arra, hogy időben meg kell beszélünk mindent. Kommunikálnunk kell egymással, és akkor teljes lesz az összhang, sikeres lesz az indulás, együtt, egyszerre tudunk tekerni, meg tudunk állni, nem lesz veszélyes kanyarodni, pocsolót kikerülni, és fel tudunk készülni a fenéksajdító bukkanókra is.

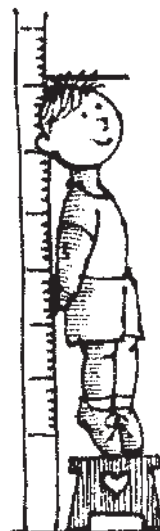
Izgalmas élmény tandemezni azért is, mert a tandemet láthatólag mindenki kedveli. Az emberek, kicsik és nagyok egyaránt, örömmel integetnek, mutatják egymásnak, mint valami különlegességet, valami eredeti értéket: Nézd, ott egy tandem! Még azok is elismeréssel csettintenek, akik sohasem mernének ráülni. Vannak persze ellendrukkerek is, akik gúnyos mosollyal nézik a tandemmel való imbolygó elindulás nehézségeit. Szinte szurkolnak, hogy mikor esünk már el a nehézkes induláskor: essenek csak orra – gondolják –, tanulják meg ők is, mennyire reménytelen próbálkozás egy másikhoz odaláncolva előre haladni!

Amikor negyven kilométer letekerése után visszaadtuk a kölcsönzőben a tandemet, a kölcsönzős megkérdezte, hogy volt-e valami gondunk. Nevetve mondtuk: „Nem, nem volt semmi gond. De ehhez kellett 19 házasságban letöltött év is!”

Kedves ifjú párkereső barátom, ha az igazit keresed, és meg akarod tudni, hogy az illetővel passzoltok-e egymáshoz, vidd el egy körre tandemem!

Elfogadás és értékelés az iskolában és otthon

Jól hangzó tézis, hogy az otthon az elfogadás, az elfogadó szeretet megtapasztalásának a helye, míg az iskola pusztán a teljesítményt értékeli. De tényleg így van ez, így kell-e lennie? Nem kellene-e, hogy az iskola e tekintetben is valóban a második „otthonunk” legyen, ahol a gyerekeink megtapasztalják, hogy szeretettel elfogadják őket olyannak, amilyenek, illetve az otthoni nagy elfogadás nem vezethet-e az iskolai/egyéb teljesítmények csorbulásához, ahhoz a hozzáálláshoz, hogy „mindegy, milyenek a jegyeim, mindegy, hogyan végzem a feladataimat, mert otthon így is elfogadnak?”

Az iskola (tanár) és a gyerek konfliktusában a nevelő azt várja, hogy a szülő teljes mértékben álljon ki mellette, és ugyanazt képviselje, mint ő, de a gyerek is azt várja tőle, hogy vele harcoljon a tanárral szemben. Itt a szülő gyakran harapófogóban érzi magát: egyrészt felnőttként gyakran egyetért a tanár „szigorúságával”, hiszen látja a nemes célt, amit ez szolgál, és a tekintélyét sem szeretné aláásni. Másrészt megerősíteni is szeretné a gyermekét a felnőttekkel szemben, a felnőtt világban vívott harcában. Mit tehet a szülő ilyen helyzetben? Mi a helyes stratégia?

Tapasztalatunk szerint vannak (lustább, hanyagabb, lazább) gyerekek, akiknél a szülőnek nagyon komolyan kell vennie az iskolai értékelést annak érdekében, hogy a gyereket jobb teljesítményre ösztönözze (bizony, a jegy számít, édes fiam!), és vannak olyan (ideges, állandóan megfelelni akaró) gyerekek, akiknél a szülő dolga pont az, hogy lazán legyintsen a véletlenül becsúszott rossz jegyekre (de hiszen tudod, hogy a jegy nem számít, kedvesem, a lényeg, hogy te mindent megtettél, megtanultál, a maximumot nyújtottad!)...

Egy tanár meséli:

A rendszerváltás éveiben egy budapesti gimnáziumban tanítottam, és a negyedikbe átbukott hozzám egy fiú (négy tárgyból húzták meg), akit emiatt érettségizni sem engedtek. A fiú teljes feketében, kopaszon, bakancsban tartotta rettegésben az iskolát: bőrfejű, újnáci, sátánista – ezeket mondták róla. (Akkoriban kezdődött ez a hisztéria a bőrfejűekkel, neonácikkal, rengeteg félelmetes hír terjengett a sátánistákról. Az iskolában hisztérikus légkör uralkodott.)

Sokat beszélgettem a fiúval, és felfedeztem, hogy milyen sok érték van benne: szeretne – a maga módján – egy jobb világot létrehozni, nemes eszmény lebegett előtte, jóllehet az eszközök, amelyeket ehhez fel akart használni, bűnösek voltak, az elképzelései pedig zavarosak. Az iskolában még volt vagy 10-15 hasonló bőrfejű társa.

Elértem az igazgatónál, hogy az iskolanapokon tarthassunk egy fórumbeszélgetést erről a kérdésről – tanári, igazgatói felügyelet, jelenlét nélkül. Megalkottuk a beszélgetés szabályait: ki hány percet kap, mikor kérdezhet a közönség stb. A bőrfejűek 4-5 képviselőt állítottak ki, én pedig elhívtam egy papot, egy történészt és egy író-műfordító helyi lakost.

A fórumbeszélgetésre zsúfolásig megtelt az iskola aulája. Mindenki a megadott időkeretben elmondhatta, kifejthette a véleményét a témáról: meghallgattuk egymást, rögzítettük, hol, miben nem értünk egyet, de azt is, amiben közös pontra találtunk. A fiatal pap például megdicsérte a bőrfejűeket, amiért tenni szeretnének egy jobb világért, és nem az önpusztító élvezetekben merülnek el...

A végén egymás kezét fogva elmondtuk a Miatyánkot. Látszólag nem történt semmi, de mégis megváltozott minden: a fiú elkezdett tanulni, végül sikeresen leérettségizett.

Évek múlva egyszer összefutottam vele: még mindig bakancsban járt, de a tekintete nyíltabb, mosolygósabb, az énje kiegyensúlyozottabb lett: főiskolás diák volt.

Erről és még más gyermekneveléssel kapcsolatos témákról honlapunkon lehet a rádióműsorokat meghallgatni:

<http://csaladok.schoenstatt.hu/Eletre-novelo-schonstatti-musor-a-gyereknövelde-srol-a-Maria-Radioban.html>

Sokszor előre látjuk, hogy gyermekünk rosszul fog dönteni. Egy egyszerű utasítással elkerülhetőnek látszik egy kényes vagy fájdalmas helyzet. Mi a helyes? Megparancsolni „a jót” vagy a tapasztalat nevelőjében bízni?

Tilman atya: Mindig gondoljanak arra: „ez az én lányom, ez az én fiam...” mert ha ő az enyém, akkor talán nem lehet annyira buta, hogy ezt csinálja. Hiszen a mi családunkból való. Próbáljunk meg talán sokkal nagyobb szabadságot adni neki.

De ha Önt a szülei a családban nagyon szigorúan nevelték, akkor a példa nyomán azt fogja mondani: az én édesapám, édesanyám is ilyen szigorú, kemény volt és az jót tett nekem. Ez hibás gondolkodás. Ma a szeretetnek más arca van.

A mai nevelő sok szabadságot ad a gyermeknek azért, hogy növekedhessen az önállósága. Ez

teljesen más típus, mint a tekintélyelvű irányítás. Ebben az esetben minden kérdésben a vezető dönt, és mindenki szót fogad. Ez elég kényelmes, mert mindig hallom, hogy mit kell tenni. Ilyen módon azonban esélye sincs a növekedésnek. Természetesen jó, ha van egy előljáró, akitől tanulnak, de még jobb, ha az élet nevel. Sokszor egészen jámbor szülőknek borzasztó gyenge jellemű gyermekeik nőnek föl, mert nem kapták meg a lehetőséget, a szabadságot ahhoz, hogy döntésük erősödjön, hogy megtanulják „kézben tartani”, irányítani saját személyiségüket.

Örüljenek, ha gyermekük ellentmond! Erősítsék, bátorítsák őket mindabban, amiben erősek! De ne így: ezt kell tenned, mert neked ez a dolgod! Nem! Inkább ösztönzően: Jaj de jól csinálod! Csak így tovább!

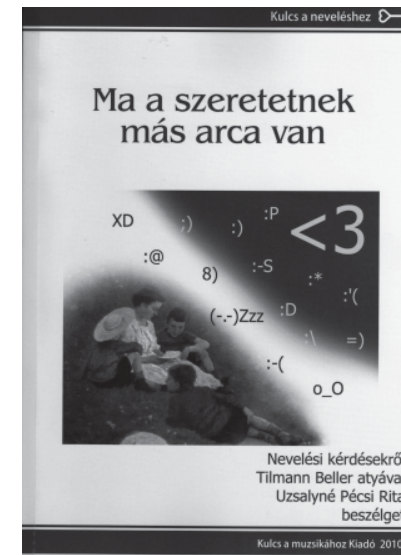
Mit tegyünk, ha kamaszunk a viselkedésével büntet, sértődötten bezárkózik stb. Ráhagyjuk vagy mondjuk azt, hogy elég, megállj?!

Tilman atya: Hm... Általában túl korán mondjuk, hogy nem szabad. Ne mondjuk ki rögtön! Mindig jobb, ha először néhány szót váltunk egymással, vagy ha erre nincs éppen alkalmunk, várunk. És ha kell, még egyszer, sőt többször is kezdeményezzük a beszélgetést.

Részletek Uzsalyné dr Pécsi Rita: MA A SZERETETNEK MÁS ARCA VAN c. könyvből, melyben Tilman atya válaszol nevelési kérdésekre.

Ma a szeretetnek más arca van

Tilman atya nevelési kérdésekre válaszol

Szülők tettek fel nagyon hétköznapi nevelési kérdéseket a legkülönbözőbb területekről:

- hiszti
- zsebpénz
- bizalom, ha lebukott
- udvarlás, testiség
- kiskamaszok meggyőzése
- számítógép
- következetesség és irgalmasság a nevelésben
- rend
- kitartás, kötelesség, élettani lustaság
- kíméletlen kritizálás stb.

Tilman atya ezekre és a többi mindennapi kérdésünkre valóban nem mindennapi válaszokat kínált. Néha úgy tűnt, mintha nem is a kérdésünkre válaszolt volna. Egy-két mondat után azonban mindig kiderült, hogy csak

más irányból közelített és ezáltal új távlatokat nyitott az eddigi – néha bizony eléggé sekélyes – megoldásaink helyett. Tanácsai nyomán nemcsak egy-egy konkrét kérdésben láttunk végre tisztán, hanem azok olyan szemléletformáló támaszt jelentettek, hogy később is számtalan helyzetben kiutat mutattak.

Nagyon bátorító volt fölismerni azt, hogy a gyermeknevelés célja nem változott, az alapja is változatlanul csakis a feltétel nélküli szeretet, de kétségtelen, hogy ma ennek „a szeretetnek más arca van”, ahogyan Tilmann atya olyan kitartóan tanítja... (Ezt próbáltuk földézni a borítón is. Aki pl. hozzám hasonló generációs tudatlanságban van, nem egykönnyen érti meg a <3 jelet. Javaslom, hogy beszélgessen sokat tizenéves csemetéjével, ez ugyanis egy kicsit elfordult szívalak, mint megtudtam, és ugyanúgy azt fejezi ki, mint a kép másik oldalán az együttlét: szeretlek! Nos, a nevelésünkben is néha ennyire más arca van a szeretetnek!)

És miért éppen Tilmann atyát kérdeztük? Hiteles, sugárzó, karizmatikus egyéniség, Kantenich atya tanítványa, a Szűzanya embere. Az Oázis olvasóinak nyilván nem szükséges őt bemutatni. Azt mondta: „Látja, ez a mi utunk: a Schönstatt válaszol! Önök ismerik az igazi kérdéseket – én igyekszem a Lélek mélyét kutatni és ez az együttműködés, ez segít, ebből születik a Válasz.”

Hatalmas tapasztalata, letisztult megfogalmazásai, kedves szigorúsággal, finom humorral és megtisztelő szeretettel társulva –, követhetővé teszik az Életet szolgáló tanácsait. Kívánom, hogy aki csak kézbe fogja ezt a kis beszélgető-könyvecskét, felismerje a szeretet régi-új arcát, és ez a találkozás valóban válaszokat jelentsen a saját nevelési kérdéseire is!

Úgy fejeztük be: „Talán majd máskor folytatjuk. Most elég. Pont.”

Ez most rajtunk is áll! Kérlek Benneteket, ha segített, ha tudátok használni, és szívesen faggatnátok tovább, küldjétek kérdéseket, hogy nyáron folytathassuk!

Nagyon várom! rita.pecsi@gmail.com

A nevelés az élet szolgálata

Kantenich-pedagógiai sorozat indult –„anno” élőben és végre írott formában is

Először Óbudaváron rendeztük meg, Pécsen már 3. éve (minden hónap második szerdáján a Kolping Házban), Budapesten 2009 szeptembere óta tart (minden hónap első keddjén az ELTE TTK Déli tömb, Kitaibel Pál teremben) a Kantenich atya pedagógiáját feldolgozó előadásorozat. Ennek részleteit sok iskolában, tantestületnek, szülői körnek, családfórumon és egyéb rendezvényen is elmondhattam, rengeteget beszélgethettünk róla, számtalan visszajelzést kaphattam arról, hogy mi csoda kimeríthetetlen kincset hagyott ránk Kantenich atya, mekkora segítséget jelent nevelői szemlélete. Sokoldalú és követhető útmutatást nyújt az egyes korosztályokat tekintve a csecsemőktől a felnőttkorig. Nyilván a „mazsolázás” is hasznos lehet ebből a hatalmas életműből, de úgy gondoltuk, hogy az „Életre vezetés

közlekedési szabályainak” megtanulására érdemes legalább annyi időt és energiát szánni, mint pl. egy gépkocsi vezetéséhez szükséges jogosítvány megszerzésére. – Ezért jöttek létre az előadások, és azok szerkesztett változata. Sokszor tapasztalhattuk, hogy „a hit hallásból ered”, az előadás során létrejövő élő kapcsolat atmoszféráját biztosan nem lehet „papír alapon” közvetíteni, mindent nem is kívántunk leírni, mégis hasznosnak láttuk, hogy ilyen formában is felidézhető legyenek a gondolatok, és a tanácsok.

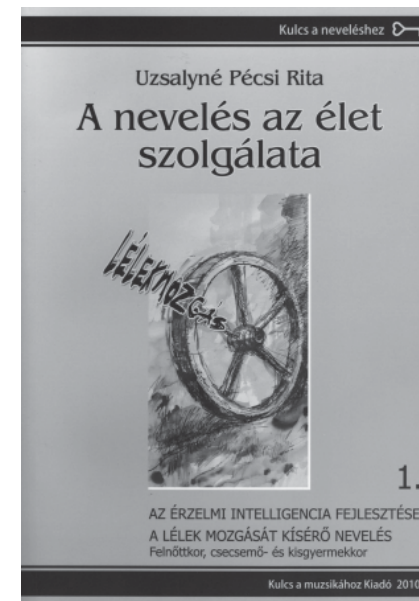
Joseph Kantenich pedagógiai rendszere – amelyre a **Kulcs a neveléshez** kiadványsorozatunk és előadásorozatunk épül – prófétikus mű, mert messze megelőzve korát olyan irányt mutat, amelyet a modern neveléstudomány, a fejlődéslélektan, az agykutatás teljes mértékben alátámaszt. Egyszersmind zseniálisan egyszerű is, mert olyan szemléletmódot nyújt, aminek segítségével *szülőként, nagyszülőként és pedagógusként is* normál megoldást találhatunk mindennapi nevelési/önnevelési problémáinkra.

Mesterünk 58 évig dolgozott nevelőként. Eközben számtalan formában kutatta és összegezte, mit mondanak a tudományok, a nagy nevelők, mit a Kinyilatkoztatás és a szentek arról, hogy hogyan lehetséges valóban erős, szabad lélekkel és jókedvűen szolgáló embert nevelni a ránk bízott gyermekekből, önmagunkból. Rendszerében tehát szóhoz jut a Lélek, és minden haladónak mondható tudományos eredmény, sőt a mindennapok tapasztalatai is. Mindig visszatérő kérdése: *Mit üzen Isten nekünk az élet által?* Vezetésével valóban az „*eszme és az Élet nászának*” részesei lehetünk.

Tapasztalatait, tanításait schönstatti utódai szerkesztették továbbadható egységekbe, több kötetben. Ezekből sokat merítettünk. Első sorban *Pater Heinrich Hug* ötkötetes munkájából, illetve *P. Herbert King* szöveggyűjteményéből, valamint *Tilmann Beller* schönstatti atya könyveiből, a több évtizedes magyarországi tevékenysége alatt megtartott előadásaiból, valamint a vele való beszélgetésekből.

Kihez szól ez az összeállítás?

Elsősorban a szülőkhöz, hiszen ők a „hivatásos” és a Teremtő által küldetéssel felkent nevelők. Természetesen a gazdag tartalmából nem csak ők, hanem minden nevelő támaszt kaphat munkájához. A kiemeléssel csupán tudatosítani kívánjuk a szülői szerep fontosságát, mert az a tény, hogy lényegesen kevesebbet vagyunk együtt gyerekeinkkel, ezt a *küldetést* elhomályosítja.

Buzdításként, az előadássorozaton résztvevők néhány zárógondolatával ajánljuk a Kentenich-pedagógia megismerését.

– *Ha én ezt ifjú koromban hallhattam volna! Mennyi bizonytalanságot helyre tett volna fiatal szülő koromban!*

– *Másképpen látom a gyermekeimet és magamat.*

– *Immáron a többedik előadás résztvevőjeként azt veszem észre magamon, hogy a problémák megközelítése, szemlélete alakul át bennem. Sokkal biztonságosabban kezelem a nehéz szituációkat.*

– *Sok mindent megértettem, így már nem érzem annyiszor, hogy csak barkácsolok.*

– *Eleinte úgy tűnik, mintha magától értetődő dolgokról lenne szó, aztán észreveszem, hogy a leglényegesebb pontokra mutat rá.*

Összefoglalva talán legtalálósabban úgy fogalmazhatunk, hogy egy „győztes” pedagógiát fedeztünk föl, amire bátran rábízhatjuk magunkat.

Életre nevelő – schönstatti műsor a gyerekevelésről a Mária Rádióban

Műsorvezető: Varga Erika, Zajkás Péter és Rozi valamint Uzsalyné Pécsi Rita, aki a műsorban Kentenich atya pedagógiájából merítve világítja meg az adott kérdést.

Kéthetente szerdánként 21–21.30-ig.

Megjelent a műsorok első CD felvétele Pozsgai Attila szép CD borítójával.

Ára: 800 Ft + postaköltség.

Szép ajándék lehet!

Kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Csaláért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558
Óbudavár, Kistelek u. 2. ill. kiado@csaladakademia.hu

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfüzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/989 2759

A **Kulcs a neveléshez sorozat** könyvei a szerzőnél is megvásárolhatóak:

rita.pecsigmail.com 30/989 7663 7627 Pécs, Hétvezér u. 2.

Nő(k) klisék nélkül

(Kentenich atya gondolatai)

Vannak kérdések, amelyeket nem háríthatunk át szakemberekre, amelyeket nekünk kell megválaszolnunk. Ilyen sürgető kérdés ma számunkra, nők számára: mi az én női identitásom? Mi tehetek én ma?

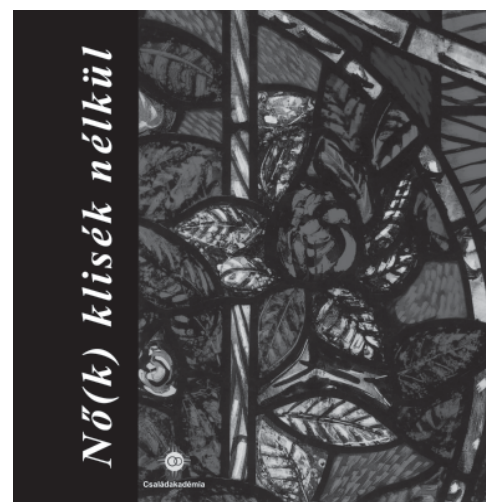
Az a kérdés, hogy hogyan válhat ma gyümölcsözővé a női lét, Kentenich József atyát (1885–1968) egész életében foglalkoztatta. Nem túlzunk, ha a XX. század nőkérdése *úttörőjének* nevezzük. Kentenich atya állást foglalt a modern nőmozgalom különböző szakaszaival kapcsolatban. De ő maga is életre hívott

egy nemzetközi nőmozgalmat Schönstatton belül: különböző közösségeket, amelyek különböző hangsúlyok szerint szerveződnek. Mert nő és nő között különbség van, és Kentenich atya szándéka az volt, hogy Schönstatton keresztül minden nő *saját* személyiségét, *saját* életútját és *saját* életformáját bontakoztathassa ki.

Kentenich atya a nőnevelést nagy távlatokban látja: ahhoz, hogy a kultúránkban rejlő erőket építő módon mozgósíthassuk, olyan nőkre van szükség, akik felnöttek a kihívásokhoz. Ahhoz, hogy az egyház *ebben* a világban betölthesse feladatát, olyan nőkre van szüksége, akik tisztában vannak identitásukkal, és képesek egészen egyéni módon felelősséget hordozni.

Klisék nélküli nő(k) – ez a célja Kentenich atya nevelő munkájának. Ennek a nevelésnek a középpontjában Mária áll, mint az a nő, akiben a női lét kiteljesedett, és aki minden egyes nőnek segítségére siet, hogy nőként kiteljesedhessen.

Kentenich atya következő gondolatai kihívásként és bátorításul szolgálnak, hogy merjünk ma nők lenni, és hogy örömmel legyünk azok.

Főzőcske

Burgonyaomlett

Hozzávalók: 40 dkg burgonya, 10 dkg húsos, füstölt szalonna, 8 tojás, 1 fej hagyma, 1 dl tej, 1 evőkanál liszt, 1 csokor metélőhagyma, só

A burgonyát héjában megfőzzük. Meghámozzuk, 3 mm vastagon felszeleljük. A füstölt szalonnát kockákra vágjuk, megpirítjuk, zsírján üvegesre pároljuk a kockára vágott hagymát. Hozzáadjuk a burgonyakarikákat, és mindkét oldalon megpirítjuk. Sóval, borssal ízesítjük. A tojásokat felfverjük, összekeverjük a liszttel és a tejjel. Sózzuk, majd a hagymás burgonyára öntjük. Keverés nélkül, kis lángon addig sütjük, amíg a tojás megszilárdul. Frissen vágott metélőhagymával meghintve kínáljuk.

Bundáskenyér – könnyített változat

Hozzávalók: 8 szelet kenyér (kb. 80 dkg), 10 dkg reszelt sajt, 4 tojás, 2 dl tej, 4 evőkanál olaj, 2 teáskanál ételízesítő, 2 gerezd fokhagyma, ízlés szerint törött bors és őrölt szerecsendió-virág, a tepsizhez 4 evőkanál olaj.

A süttöt közepes lángra kapcsolom. A kenyérszeleteket félbevágom. A tepsit beolajozom. A tojást a tejjel habosra verem, belekeverem a fűszereket és a zúzott fokhagymát.

Minden darab kenyeret belemártok a fűszeres tojásba, majd egymás után addig mártogatom, amíg el nem fogy a tojás. Ezután a kikent sütőlemezre teszem a nedves kenyereket, szorosan egymás mellé. A már forró sütőbe toloom, és addig sütöm, amíg szép pirosas-barna nem lesz a tetejük. Még tűzforrón meghintem reszelt sajttal, és azonnal tálalom. Saláta vagy savanyúság illik hozzá.

Egyszerűbb túrógombóc

Hozzávalók: 1 l tej, kb. 20-25 dkg búzadara, 5 dkg cukor, 2 cs. vaníliás cukor, 1 citrom reszelt héja, 1 kg túró, pirított zsemlemorzsa, cukor, fahéj

A tejből és a búzadarából a cukorral, illetve a vaníliás cukorral nagyon sűrű tejbegrízt készítünk. Ha kész, hozzákeverjük a túró, a citromhéjat, és hagyjuk annyira kihűlni, hogy kézzel gombócokat formázhassunk belőle. Akár előző nap is el lehet készíteni. A zsemlemorzsat vajon megpirítjuk, cukrot, fahéjat keverünk hozzá, és megforgatjuk benne a túrógombócokat. Átmelegítjük. Cukros tejjel, porcukorral tálaljuk.

Nincs boruk

Imádkozzunk, és kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- ❖ az árvíz fenyegetettségében élőkért
- ❖ a magyar családokért
- ❖ a magzatok szeretetteljes elfogadásáért
- ❖ nehéz helyzetben lévő családjainkért
- ❖ beteg lábú testvérünkért
- ❖ a Schönstatt szentély kegyelmeinek kiadásáért
- ❖ nehéz helyzetben lévő házaspárért
- ❖ a Joó családért, és beteg kislányukért, Ritáért
- ❖ Kentenich atya szentté avatásáért.

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ az Európai Családkongresszusért Schönstattban
- ❖ imameghallgatásokért
- ❖ családjainkért, gyermekeinkért
- ❖ a közelgő nyári szünetért
- ❖ a Mária Rádió schönstatti műsoraiért
- ❖ hálát adunk a Családakadémia leköszönő vezetőiért és áldást kérünk az új elnökség munkájára.

Gólyahír

Örömmel tudatjuk, hogy 2010. április 1-jén megszületett első kislányunk, Kinga! A boldog szülők:

Bartal Gergő és Orsi

Szívből gratulálunk és kérjük a Jóisten áldását az egész családra.

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Csöngetnek. Megyek ki a kertkapuhoz, 4 éves kislányunk szalad utánam kíváncsian. Én beszélgetésbe elegyedek az érkező hittérítőkkal, Panka viszont megunja, bemegy.

– Ki jött hozzánk, Panka? – kérdezi férjem a házban.

– Á, senki papa. Csak jött két ember megmondani, hogy Jézus szereti a mamát!

Felelős döntés

Arról beszélgetünk a gyerekekkel, vajon lesz-e még kistestvértük.

Dani, a 6 éves legidősebb, gondterhelten néz ránk két húga gyűrűjében:

– De mama, papa, én nem tudok több gyereket felnevelni!

Távozz tőlem sántán!

Mivel óvodás gyerekeink egyre nyafogósabban viselték a vasárnapi misét, felajánlottuk, hogy aki meg tud jegyezni valamit az evangéliumból vagy a pap bácsi beszédéből, az jutalmat kap mise után. Az evangélium Jézus megkísértése volt. A következő rész fogta meg őket: „Ekkor a sántán Jeruzsálembé vitte, a templom párkányára állította.” (Lk 4,9) Hazafelé kisebb teológiai vita alakult ki közöttük, hogy mi is volt hallható pontosan:

– Jézust felküldte a magasba egy sákal!

– Nem, felküldte a hegyre sántán!

– Dehogy! Felküldött a hegyre egy sárkányt!

Keresztkérdés

– Mama, mikor lesz itthon megint keresztretjvény út?

– ?

– Tudod, amikor visszük a keresztet ide-oda a lakásban és keressük a következő állomást...

Kérdeztük a kisfiunkat, hogy szeretne-e még egy testvért.

Igen, de majd csak akkor, ha ez elfogy! – bökött az öccse felé.

Tudod-e, hogy mi az, hogy tenger? – kérdeztük kisfiunkat.

Tudom – mondta büszkén –, hát egy nagy kupac víz.

Legidősebb unokám, Balázs nagyon rossz étvágyú kisgyerek volt. Az anyja etette volna, de biztatása nemigen járt sikerrel. Egyik nap, mikor már az étkezés fontosságát ecsetelő minden érve csütörtököt mondott, előkapott egy éhező afrikai gyerekek megsegítésére biztató szórólapot, melyen egy csontsovány néger kisgyerek képe volt, Balázs elé tette az asztalra és ezt mondta:

– Ha nem eszel, ilyen leszel!

Balázs hatalmasra nyitott, csodálkozó szemekkel meredt az anyjára, és azt kérdezte:

– Ilyen fekete?

Óbudavári hírek

2010. 05. 12.

2010. április 13-án Óbudaváron **közyűlést tartott a Családok a Családért Egyesület és a Schönstatt-Szentélyt Magyarországnak Alapítvány**. A résztvevők elfogadták mindkét szervezet 2009. évi pénzügyi beszámolóját.

Áttekintették a szervezetek előtt álló feladatokat.

A Családok a Családért Egyesület pályázott a Renovabis külföldi egyházi alapítványhoz a Diós ház fejlesztésére elnyert támogatás kiegészítésére. Nyert 4 900 000 Ft-ot. Ebből a támogatásból a Diós Ifjúsági Turistaház épületének folytatásában még kialakításra kerül egy fiú, lány vizesblokk a táborozóknak, egy apartman a kíséző tanárnak és egy csoportszoba.

A <http://csaladok.schoenstatt.hu/UMVP-3.-tengely-Dios-Ifjusagi-turistahaz.html> címen nyomon követhető a projekt alakulása.

A Schönstatt-Szentélyt Magyarországnak Alapítvány megkezdte május hónapban a Képzőház II. épületének építését.

Ez alkalommal is köszönetet mondunk mind a két szervezet részéről és az egész Magyar Schönstatt Család részéről a nagylelkű és hűséges adományokért.

A tavasz folyamán **sok zarándokcsoportot fogadtunk**. Érkeztek Kárpátaljáról, Erdélyből, Kelet-Magyarországról, Lentiből, Budapestről, Budapest környékéről és Táplánszentkeresztről.

A márciusi és áprilisi önkéntes munkanapon kevesen vettek részt, de **nagyon sokat végeztek**.

A kápolna jobb oldalán kialakítottak egy új tűzrakó helyet és színpadot, hogy baloldalon, Ozsvári Csaba emlékhelyén, zavartalanul el lehessen időzni.

A kultúrház udvarában a tető alatti részt térkövezni fogjuk. Ennek a helyét is önkénteseink ásták ki. Köszönjük szépen a munkájukat és **bátorítjuk minden vállalkozó kedvű barátunkat, vegyen részt** ez alkalmakon. Az önkéntes munkanapok időpontjai itt találhatóak: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Osszesített-naptar.html>,

vagy itt:
<http://csaladok.schoenstatt.hu/Onkentesek.html>

Óbudaváron most a **családnapok előkészítése** folyik. Festettünk az MHC üdülőknben, a Képzőházban, készültek kisebb tárolók a szálláshelyeken, szépültek, apró kényelmi berendezésekkel gyarapodtak a szobák.

A kultúrház udvarának térkövezése folyamatban van, megoldásra kerül a biztonságos bejárás és az udvar bekerítése is, hogy a kis gyerekek biztonságban legyenek a gyerekfoglalkoztatás idején.

Igyekszünk **javítani** a játszóház felszerelését, berendezését, a **gyerekfoglalkoztatás általános feltételeit**. Ehhez azonban nagy szükségünk van a **szülők segítségére** is, olyan értelemben, hogy az alapvető, mindannyiunk érdekeit szolgáló szabályokat megbeszéljük gyermekeikkel.

2010. április 10-én **ünnepeltük a kápolnaszentelés 5. évfordulóját**. Mintegy 300-an voltunk együtt.

Mészáros Zsuzsa

Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány Közhasznúsági jelentés 2009.

1. A 2009. évi gazdálkodás bemutatása:

Források:

Nyitó készlet:	370 ezer Ft
Támogatások:	8.432 ezer Ft
Visszatérítendő tám. visszafiz.:	1.200 ezer Ft
Betétkamat:	9 ezer Ft
Összesen:	10.011 ezer Ft

Kiadások:

Beruházás:	872 ezer Ft
Visszatérítendő tám. Egyesületnek:	500 ezer Ft
Kölsön törlesztése:	8.450 ezer Ft
Bankköltség:	4 ezer Ft
Záró készlet:	185 ezer Ft
Összesen:	10.011 ezer Ft

2. Közhasznú tevékenység:

Az Alapítvány elsődleges célkitűzése a kápolna, ezt követően egy képző központ és a hozzá kapcsolódó kiszolgáló épületek felépítése. A költségek ezek megvalósítására vonatkoznak (gazdasági bejáró lefedése, pergola készítése, csempézés, építési törmelék elszállítása).

Központ beruházása: 872 ezer Ft

3. Cél szerinti juttatások:

Az Alapítvány 2009-ben a Családok a Családért Egyesületnek 500 ezer Ft visszatérítendő támogatást nyújtott. Az Egyesület 2008-ból áthúzódó tartozásként visszatért 700 ezer Ft-ot, valamint visszatértette a 2009-ben igénybe vett 500 ezer Ft támogatást.

4. Költségvetési támogatások felhasználása:

Az Alapítvány a 2007. évi személyi jövedelemadók 1%-ból 2008-ban 3 ezer Ft költségvetési támogatást kapott, melyet 2009-ben a központ beruházására fordította.

5. Köszönetnyilvánítás:

A Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány ezúton fejezi ki köszönetét mindenkinek, aki tevékenységének ellátáshoz a tárgyévben anyagi vagy nem anyagi segítséget nyújtott.

Óbudavár, 2010. március 14.

Therné Rapcsák Ágnes
 kuratóriumi elnök

Felhívás

Szeretettel várjuk a 2010 szeptemberében induló családtréner-képzés következő, 10. évfolyamába a Budapesten és környékén (vagy távolabb) lakó, vállalkozó szellemű házaspárokat, családokat, akik örömeiket lelik saját házasságuk építésében, majd más családok segítésében.

Érdeklődés: Varga Erikánál erikavarga7@gmail.com,
Jelentkezés: Nyitrai Tamás és Kati nyitrai@t-online.hu.

A suttogó és az Európai Családkongresszus

Pünkösdkor volt Schönstattban a harmadik Európai Családkongresszus... **Mottója: „A szeretetben összekapcsolódva Veled”**

Kilencven család vett részt Európa tizenhét országából a kongresszuson. A találkozó a schönstatti családmozgalmak európai együttműködése keretében jött létre. És ez valami olyasmi, mint a „suttogók” találkozója... Miért?

Amikor 1998-ban a mozikba került a „A suttogó” című film, hamarosan hatalmas sikert aratott. A színész és rendező Robert Redford – Tom Bookerként (a „suttogó”) – nagyban hozzájárult, hogy az angol Nicolas Evans hasonló című regényéből olyan film lett, mely megérintette a szíveket.

A történet: a 13 éves Grace Graves tragikus lovasbalesetet szenved. Barátnője és annak lova egy kamionnal való ütközés során a jeges úton azonnal meghal. Grace elveszíti alsó lábszárát, és lova, Zarándok, akkora traumát szenved, hogy nem tűr embert maga körül. Grace édesanyja, Annie – aki sikeres újságíró – csakúgy, mint apja – aki jól menő ügyvédi irodát vezet – keresik az utat, hogy lányukat, aki elbarikádozza magát a düh, a bánat és büntudat mögé, ismét visszavezessék az életbe. Mindkét szülő a New York-i sikeres cselekvő típusú ember megjelenítője.

Annie végül rátalál egy „suttogó” címére Amerika nyugati partjain, akinek különleges képessége van a lovak gyógyításához. Megnézi az állatot, de megtagadja tőle a kezelést. Az anya elkötelezett és sikerekhez szokott, nem tud mit kezdeni ezzel a tehetetlenséggel, ezért mozgássérült lányával és a traumát szenvedett lóval több ezer mérföldet tesz meg Tom Booker farmjáig...

Igazából sehová sem tartozik

A hosszú út során anya és lánya között konfliktus támad, éppen a Little Bighorn csata emlékművénél, ahol 1876 júniusában az indiánok George Armstrong Custer csapatait legyőzték. A leány üvölt anyjával: „Te döntesz! Mindig ezt teszed! Csak

úgy teszel, mintha fontos lenne, mit akarnak mások, s közben a magad vacakságaival foglalkozol!” Lánya dühkitörésétől letaglózva Annie elfut az esti szürkületbe. A nagy fájdalom e helyen végre kitörhet belőle, s szabad folyást enged könnyeinek... Életére tekint, és keserűen veszi észre, hogy mindig ott élt, ahová nem tartozott, Amerika nem volt az otthona, de Anglia sem lenne az, ha most oda visszatérne. Mindenhol idegenként kezelték őt. Igazából sehová sem tartozik. Nincs otthona, mióta az édesapja meghalt. Céltnalán sodródik ide-oda rokonok nélkül, gyökértelenül.

Valaha ezt nagy erőnek vélte. Megvolt az a képessége, hogy minden nehézség nélkül beilleszkedjen bárhová, minden csoportba be tudta hízelegni magát, minden helyzethez tudott alkalmazkodni, minden kultúrába bele tudott helyezkedni. Érzékelte, mit várnak el tőle, mit kéne ismernie és tennie, ha győzni akar. Munkájában, melynek oly sokáig rabja volt, ez a tehetség segítette, hogy mindent elérjen, amit elnyerni érdemes.

Am Grace balesete óta minden, amit elért, értéktelennek tűnt. Mivel elvesztette a képességet önmaga megközelítésére, nem tudta megközelíteni a saját gyermekét sem, ezért büntudat gyötörte. Az aktivitás vált számára az érzelmek pótlékává.

Ő már nem tudja, hogy is van ez...

A „suttogó” egészen más életstílusban élt. Két lábbal állt a földön, szoros összeköttetésben a természettel, nem a cselekvő típusú ember, hanem olyan, aki megkísérléni jó megfigyelőképességével, érzékenységével és pszichológiai adottságával beleélni magát a traumát szenvedett ló helyébe. Tom Booker számára egyáltalán nem könnyű, hogy megértse az anyával, mire megy ki a játék. Első beszélgetéseik egyikében magyarázza: „Pillanatnyilag szeretnénk megértetni veled, mit jelent lónak lenni. Más lovak már tudják ezt. Ők úgy viselkednek, mint a vadon élő lovak,

mint a ménesben élő állatok. Ha problémájuk van, összetartanak. De Zarándok ezt teljesen elfelejtette. Azt hiszi, nincs egyetlen barátja sem a világon. Szívesen találna barátokat, csak nem tudja, mit tegyen...” A regény további részében Tom Bookernek sikerül megnyernie Zarándok és Grace bizalmát. A türelem, a szívósság, a beleérző képesség teszi lehetővé ezt a gyógyulási folyamatot, mely a városi ember számára a varázslattal határos. A regény végén a zárkózott és dühvel teli Grace öntudatos, barátságos, kapcsolatteremtő lánnyá válik, aki sérülése ellenére ismét tud lovagolni, mégpedig Zarándokon, a balesetet szenvedett, és abból felgyógyult lován.

Ismét magunkhoz és másokhoz térni

2010 pünkösdjén Schönstattban ugyanerről volt szó, mint amit a regényben és a filmben oly szépen bemutatnak. Hogy talál vissza egy modern ember saját magához, akit formál, hajt a korunkban szükségszerűen jelen lévő mozgás, teljesítménykényszer és a gyilkos konkurenciaharc? Mi az, ami az életben tényleg számít?

Ma az embereket a kapcsolatok problémája foglalkoztatja. A feszült és széttrött kapcsolatok a családban lelki sebeket okoznak. Az új sérülésektől való félelem, valamint a barátságok építésére és ápolására való képtelenség a magányba űzi az embereket. Sokaknak nehezebbé esik lelki közelséget ajándékozni, és másokat elfogadni.

Kentenich atya, aki árvaházban nevelkedett, saját tapasztalatából fakadóan érzékeny volt a szegénység e modern formájára. Saját gyógyulási és érési útja sokakat a kapcsolatok ínségéből a kapcsolatok gazdagságának útjához vezetett.

A Családkongresszus az ő útját és a sokféle egyéb kezdeményezést akarja bemutatni, valamint európai tapasztalatcserét szeretne lehetővé tenni azokról a lehetőségekről, módszerekről, melyek ma a kapcsolatok ínségének a megszüntetését szolgálják. Ezen folyamatok kiindulópontja a család.

Szív alakú karabiner: a szeretetben összekapcsolódva Veled

„Hivatásomnál fogva sok nemzetközi tapasztalatom van” – véli Stefan H., aki Rüsselheimben mérnökként dolgozik az Opelnél. „Sokat dolgozom külföldi kollégákkal, szinte fél Európából, Lengyelországból, Belgiumból, Svédországból, Oroszországból, de ez a nemzetközi tapasztalat, melyet az Európai Családkongresszus kapcsán élek meg, sokkal közelebbi és személyesebb megtapasztalás: jóllehet nagyon különböző kulturális hatásokat hozunk magunkkal és nagyon különböző tapasztalataink vannak a schönstatti családmozgalmi munkával kapcsolatban, mégis minden alkalommal családias közösséget élünk meg.”

Jó két éve folynak a 2010-es Pünkösdi Schönstatti Európai Családkongresszus előkészületei. Az előkészítő csoportban Ausztriából, Svájcban, Cseh-, Magyar-, Német- és Spanyolországból voltak családok. Az utolsó találkozó január végén volt Bécsben, azóta gőzerővel folyt a munka.

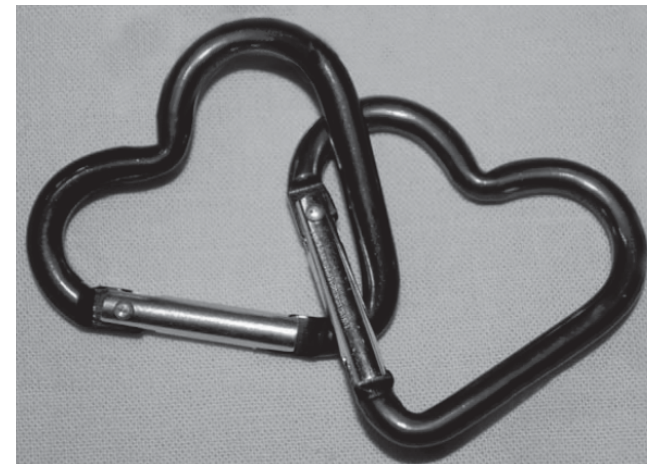
Amikor Stefan H. először jelen volt az előkészítő találkozón a feleségével 2008-ban Münchenben, utána 'a felhőkben jártak'.

A csoport egyik házaspárja, hogy jelképezze a központi gondolatot, egy kis szív alakú karabinert hozott. A kis karabinerekkel praktikus dolgokat lehet összekapcsolni, szív alakjuk pedig a személyes kapcsolatokat fejezik ki, és így a kongresszusi mottó jelképévé váltak: „A szeretetben összekapcsolódva Veled”.

„Eddig a pillanatig a szervezéssel voltunk elfoglalva, de ebben a pillanatban minden a szívünkig ért...” – véli Mária H.

„Ezen a délelőttön 'a földbe vertük a karót', mely mindent meghatároz” (utalás a házépítés kezdetekor a földbe vert kütűző-karóra, melyhez viszonyítva lehet megkezdni a munkálatokat – a szerk.) – egészíti ki férje. „A varsói tapasztalat kulcsélménnyé vált, mely összeköt bennünket. Reméljük, hogy a kongresszuson is lesznek olyan pillanatok, melyek szélesebb körben is összekötnék minket egymással.”

Gertrud-Maria Erhard nővér írásából

Imakilenced kezdődött a Kongresszusra való előkészületként

2010. március 18-tól

Alig néhány évvel Kentenich atya halála után örök nyughelye máris az imádság és a különleges áldások helyévé vált. A világ minden részéről látogatják a zarándokok. Közülük sokan segítséget kaptak különböző szükségleteikben, nagy és kis gondjaikban, és hiszik, hogy mindez Kentenich atya hathatós közbenjárásának köszönhető. E meggyőződésről levelek tízezrei tanúskodnak.

Lelki találkozási adottságot adott lehetőséget az imakilenced Kentenich atyával. Élete során mélyen megérintette mások gondja és szenvedése, így ma is biztosak lehetünk benne, hogy szeretete még inkább rendelkezésünkre áll, mint korábban. Csak arra van szükség, hogy odamenjünk hozzá, odavigyük a szenvedésünket, és bízunk a közbenjárásában. Ha pedig Isten nem kívánja teljesíteni imakérésünket, ne veszítsük el a kedvünket. Kentenich atya majd közbenjár értünk, hogy megkapjuk a kegyelmet ahhoz, hogy meglássuk a szenvedés értelmét, és hittel hordozzuk a keresztiunket, bízva Isten, a mi Atyánk szeretetében és bölcs gondviselésében.

Mint ahogy földi élete során Kentenich atya szívesen vezetett mindenkit Isten anyjához, ugyanúgy most is el akar minket vinni őhozzá. Az a küldetése, hogy Mária titkát hirdesse, ami nagyon szorosan kapcsolódik Krisztus és a Szentháromság titkához. Úgy tekintett Máriára, mint aki Urunk segítőtársa a megváltás egész művében, az anyali üdvözletől kezdve egészen az idők végezetéig.

A kilencedben Máriának a Szentírásban megrajzolt egyéni vonásain szeretnénk elmélkedni. Ezek Kentenich atya számára is kijelölték életének irányát.

Megpróbáljuk Mária életének minden eseményét a mi személyes életünkre alkalmazni, és egy rövid imában kéréseinket Isten, a mi mennyei Atyánk kezébe helyezzük. Kérjük Kentenich atyát, hogy járjon közben értünk, míg ezt az utat járjuk. Ő egész életében arra törekedett, hogy Isten és Szent Anyja minden kívánságát teljesítse. Ezért gondolják sokan úgy, hogy most Isten és a Szűzanya Kentenich atya minden kérésére örömmel válaszolnak.

A kilenced minden napján Kentenich atya boldoggá avatásáért imádkoztunk

Örök Atyánk, nagy szükség idején szereteted mindig küldött az Egyházba olyan embereket, akik szavaikkal és példájukkal megmutatták az embereknek a Hozzád vezető utat. Így ajándékoztad meg papodat, Kentenich József atyát is azzal a nagy küldetéssel, hogy Mária dicsőségét hirdesse korunk Egyháza számára. Miután teljesen felajánlotta magát Máriának, megpróbált sokakat elvezetni a Schönstatt kegyelmi anyjával való szeretetszövetségre, hogy ezáltal könnyebben eljuthassanak Krisztushoz és Hozzád, kegyes és irgalmas Atyánkhoz.

Könyörögve kérünk, engedd, hogy Kentenich atyát hamarosan boldoggá avassák, hogy Isten egész népe megláthassa az ő életpéldáját és meghallhassa üzenetét, és így sokan megtapasztalhassák hathatós közbenjárását!

Hallgasd meg kérésemet az ő közbenjárására, a Háromszor Csodálatos Anya, Schönstatt Királynője és Úrnője tiszteletére, és a te nagyobb dicsőségedre és tiszteletedre, végtelenül irgalmas Istenem és Atyám! Ámen.

Újságunk megjelenésekor az imakilenced véget ér, de a honlapunkon elolvasható, és bármikor elvégezhető:

<http://csaladok.schoenstatt.hu/Csaladkongresszus/>

Szent István Könyvhét

Az előző évekhez hasonlóan idén is megjelentünk schönstatti kiadványainkkal a **Szent István Könyvhéten**.

Palásthy Imre egész nap szolgálatot teljesített, köszönjük neki! Kapható volt a **Nők klisék nélkül** c. új kiadványunk, Uzsalyné Pécsi Rita két új Kentenich-pedagógia könyve **Ma a szeretetnek más arca van** és **A nevelés az élet szolgálata**

valamint Sallainé Karikó Éva új Bőjte Csaba könyve **Út a végtelenbe** címmel a szentségekről, mely Óbudaváron is megvásárolható, és az ottani bevételt a központ építésére fordítjuk.

Tavaszi lányhétvége

Nehéz elkezdni egy ilyen hétvégéről a beszámolót. Egy biztos: lelkiekben feltöltődött az ember! Szombat reggelre mindenki szerencsésen megérkezett, többé-kevésbé kalandos utazással. Itt említjük meg röviden a Budapestről érkezők nem éppen unalmas útját!

„Az utazás nem indult zökkenőmentesen a Budapestről érkezőknek. Az első verzió szerint autóval mentünk volna Pátyról. Már a buszon ültünk, mikor kiderült, hogy elromlott az autó, így valami más megoldást kell találnunk. Időben mindenképpen elcsúszunk, ezt tudtuk előre. A busz este 9-10 körül ért volna oda, így a stoppolás mellett döntöttünk. Nehezen indult, de viszonylag hamar felvette hatunk közül először két lányt, akik abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy ezzel az egy autóval lejutottak egész Óbudavárig! A maradék négy embert is kis idő múlva felvette egy autó, akik első körben Balatonfüredig jutottak. Itt tovább kellett stoppolniuk, egy darabig tartották az „Óbudavár” táblát, majd kicserélték Zánkára, gondolva: „Ki megy Óbudavárra?” Egy kis idő múlva egy autós visszament hozzájuk és megkérdezte, hogy nem ők tartották-e az „Óbudavár” táblát, mert ő csak arra megy, Zánka felé nem... MPHCH!”

Szombat délelőtt tehát Veronka előadását hallgattuk, amit nehéz lett volna felülmúlni! A jelmondatunkról tartott egy kis elmélkedést (Építsünk oázist!). Megvilágította ezt több szempontból is. Egyértelművé vált, hogy mindent fel lehet fogni pozitívan.

A feladat, amit csináltunk, nekem nagyon tetszett! Mindenkinek gondolkodnia kellett egy gondjáról, bajáról, nehézségéről, majd valami jelképet keresni hozzá. Volt, aki követ hozott, volt, aki fadarabot, volt, aki virágot, (fényképen) árnyékot, mohát... aztán megmagyarázták, hogy miért azt választották. Nagyon érdekes dolgok születtek, mindenki remek jókat mondott.

Volt idő arra is, hogy a másikat egy kicsit jobban megismerjük, beszéljünk vele. Délután meg jót játszottunk, szerencsére az idő is szép volt, így végig kint tudtunk lenni. A legsikeresebb játék az „én még sohasem-én már...” játék volt! (=) Vacsoráig játszottunk, majd este filmet néztünk, címe 'A diadal', életrajzi dráma Ron Clark középiskolai tanárról (a főszerepben a Jóbarátok sorozat sztárja, Matthew Perry), aki bebizonyítja, hogy odafigyeléssel és sok-sok türelemmel a legelvadtabb gyerekekből is jó tanulókat lehet faragni. Nagyon jó kis film volt, Réka hozta.

Vasárnap mise után megbeszéltük a hétvége szépségeit, nehézségeit, „aratást” tartottunk. Majd ebédig játszottunk még egy kicsit ezzel a „sikerjátékkal”, mivel volt idő. => Ebéd után pedig mindenki hazament. Nagyon sokat kaptunk ettől a két naptól. Teljesen feltöltődhattünk, így újult erővel tudunk megbirkózni a hétköznapokkal: azok szépségeivel és nehézségeivel.

Kedves apuka!

Ahogy már talán Téged is megtalált a hír, arra vállalkozunk idén, hogy a 20 évvel ezelőtt, 1990-ben indult Fiútáborokat illedő módon Jubileumi Nagytáborral koronázzuk július 10. és 17. között **Bányász-kúton, Bakonybél szomszédságában**. Ebben – reményeink szerint – helyet kapnának az ismert és szeretett tábori programok, de egyúttal színesebbé és mélyebbé is válhatna a tábor az említett hosszú hagyomány ünnepeként.

Erre a hétre hívunk fiatalokat és régebb óta fiatalokat. Mindenkit, akinek része volt az elmúlt 20 év kegyelmekben gazdag eseményeiben: táborozókat és vezetőket, barátokat, édesapákat, és mindazokat, akik ez ideig csak otthonról szimpatizáltak a legendás Fiútáborokkal.

Visszatekinteni és hálát adni, együtt lenni és előretekinteni jövőnk össze, ezért kérünk, ünnepelj velünk!

Téged a felnőtt korosztály számára készülő altáborba várunk, hogy egy hetet együtt töltsünk aktív pihenéssel, lelki töltekezéssel és a tábor határára kívül hagyható kötöttségek és felelősségek félretételével. Elsősorban résztvevőnek hívunk, hogy ez a hét számokra valóban aktív pihenés lehessen, ne szolgálat. (Természetesen, ha mégis tenni szeretnél, van ötletünk...) Energiáinkat és képzelőerőnket a lehetőségekhez mértén legjobban kihasználva állnak össze az egyes altáborok programjai, amelyek a tábor hangulatához igazodó figyelmességgel valamennyi korosztály számára az „életem fiútáborá” érzésvilág kibontakozását segítik.

Így kérünk, hogy ne a rendelkezésedre álló szabadság napjai alapján dönts: ha van lehetőség, várunk a teljes hétre, amennyiben azonban szabad napjaidat csak szűkebben tudod mérni, hívunk a tábor utolsó három napjára, hogy a hangulatot és a sátorban alvás élményét azért ne hagyjuk ki!

A jelentkezésről, a hogyan-mit-miértékről és minden egyéb fontos tudnivalóról a honlapunkon (www.fiuk.schoenstatt.hu/nagytabor) tájékozódhatsz.

A Jubileumi Nagytábor zárása idén az egész Jubileumi Év zárása is egyben, amelyre a táborra megszólítottakon kívül hívjuk a családokat, barátokat – fiúkat és lányokat egyaránt. Szentmisével és közös ebéddel, az elmúlt 20 év és a tábor élményeinek megosztásával készülünk belevágni az újabb 20 évbe! Nagy öröm lenne számunkra, ha ezen a számunkra fontos napon velünk ünnepelnél, velünk ünnepelne az egész Magyar Schönstatt Család!

Remélem, találkozunk a táborban, és együtt ünnepelhetünk a záró ünnepségen!

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom és a Nagytábor szervezői nevében szeretettel:

Ther Tamás

A Szent Magyar Királyi Családról nevezett Családakadémia

Schönstatt * Óbudavár

Óbudaváron 1996-ban alapította meg 18 házaspár Bíró László püspök atya és Tilmann atya jelenlétében a Schönstatti Családakadémia Egyesületet. Jogi formában a Családakadémia Egyesület 1998 évben jött létre.

Az alakulás célja:

- A házasság és a család, a gyermek és az ifjúság védelme kutatás és a képzés eszközeivel.
- Képzés keretében ismeretek és készségek közvetítése.

Tevékenysége:

- A célkitűzés értelmében előadások, tanfolyamok, továbbképzések szervezése, kiadványok megjelentetése.
- Család-tréner házaspárok képzése.
- Családsegítés, gyermek- és ifjúságvédelem, és a hátrányos helyzetű csoportok (nagy családok) társadalmi esélyegyenlőségének területén.
- Tudományos kutatás

Az Egyesület biztosítani kívánja, hogy a tagjain kívül más is részesülhessen közhasznú szolgáltatásaiban.

A megalakuláskor az mozgatott bennünket, hogy a schönstatti kincseket minél többen élvezhessék, szerettünk volna Schönstatt apostoli ága, arculata lenni.

Idei közgyűlésünkön a közhasznúsági jelentésben a következőket foglalhattuk össze:

Családpedagógiai programok és előadások a közelmúltban:

- 2009. évben a Családakadémia szervező és előadó házaspárjai országsszerte 19 belföldi és 4 külföldi helyszínen vettek részt házaspári programok szervezésében és összesen 120 előadást tartottak a Családakadémia keretében, 72 előadást családnapiakon. Ezekben a tagságból, mely összességében 103 fő, 54 házaspár vagy személy vett részt előadóként, avagy szervezőként.
- Egyesületünk tagságára jellemző az elkötelezettség, elszántság, ezt mutatja az a tény, hogy 17 házaspárunk több, mint ötször, de sokan tíz, huszonhárom rendezvény létrehozói voltak.

- Voltak sorozat-szerű előadások a következő helyszíneken: Budapest-Zugló, Budapest-Lágymányos, Budaörs, Keszthely, Óbudavár, Pécs, Sopron városokban, Páty, Kaposvár, Balatonlelle, Kaposfő, Balatonboglár, Balatonalmádi, Veszprém, Tata, Martonvásár, Nadap, Gyenesdiás, München...
- 2009. évben jegyes hetet szerveztünk immár második alkalommal 8 jegyespár részvételével.
- 2009. évben folytattuk a 2008-ban megkezdett Kentenich-pedagógia továbbképzést előadóink részére, 16 házaspár részvételével.
- 2009. évben a Mária Rádióban két műsor-sorozat elkészítésére kaptunk megbízást. (Egy hullámhosszon és Életre növelő) E sorozatok létrehozásában több mint húsz házaspárunk vett részt aktívan.
- 2009. évben négy alkalommal vettünk részt nemzetközi munkában Münchenben, Schönstattban, Varsóban és Memhölzben.
- 2009 folyamán nemzetközi Családkongresszus előkészítésében dolgozott két házaspár.
- Az év során négy alkalommal mutattuk be Tilmann Beller atya Mária című musicalét mintegy hatvan fiatalot mozgatva ezekre az előadásokra. Veszprémben, Budaörsön kétszer, s Keszthelyen mutattuk be a darabot, nagy érdeklődés mellett.
- Családtrener képzés
- 2009. évben folytatta, illetve decemberben küldetésünneppel befejezte munkáját a családtrener képzés 7. évfolyama Pélifyöldszentkereszten 7 házaspár részvételével.
- 2009. évben folytatta munkáját Kismaroson a 8. évfolyam, 8 házaspár részvételével.
- 2009. évben kezdte meg munkáját a CSAK 9. évfolyam Ménfőcsanakon 7 házaspár egy szervező és egy kísérő házaspár részvételével.

Könyvkiadás

- 2009. évben létrehoztuk előadásaink új katalógusát.
- 2009. évben megjelent ÉRZÉK A JÓRA című könyvünk, Mária Musical kotánk és CD felvételünk.
- Könyvterjesztésünk sokat fejlődött az elmúlt években, már harmadszor veszünk részt a Szent István Könyvhéten.
- Egyesületünk több külső kapcsolattal rendelkezik mostanra, együttműködésben vagyunk a KIFE ernyőszerkezettel, s több országos szervezet rendezvényére kapnak meghívást előadóink.

Erős családok – erős gyerekek

Családtrener képzés házaspárok számára

Képzésünk Schönstatt alapítójának, Joseph Kentenich atyának kiváló pedagógiai irányelveire épül, melyet a Schönstatti Családkadémia előadói tartják.

Szeretettel várunk házaspárokat, családokat, akik szeretnék házasságukat mélyebben megélni, kapcsolatuk építésén dolgozni és tapasztalataikat más családoknak is átadni.

Képzésünk két éves.

Első évben saját értékein tudatosításán, megerősítésén dolgozunk. Ebben segítenek bennünket az előadások, melyeket először kettesben, majd – amit lehet – csoportban beszélünk meg.

A második évben megtanuljuk kincseink továbbadásának módszereit.

Mindkét év során ősszel, illetve tavasszal 3–3 hétvégén találkozunk szombaton déltől vasárnap délig, illetve nyáron egy-egy hétre.

Az első év végén egy dolgozat elkészítését, második év végén egy szabadon választott témáról előadás megtartását várjuk el.

A képzést küldetésünneppel zárja, ahol az Egyházmegye püspöke nyújtja át végzőseinknek a diplomát.

A képzésen gyermekekkel együtt vehet részt a család. Amíg a házaspárok dolgoznak, addig a gyermekekkel gyerekfoglalkoztatók játszanak.

A képzés költségei: családonként 5000 Ft/hó + a szállás, étkezés költségei (pályázataink sikerétől függően és egyéni elbírálás alapján).

Akik már részt vettek a képzésen:

„...házastársi szeretetünkben szerettünk volna elmélyülni, amikor jelentkezünk, és az előadóképzést nem éreztük közel magunkhoz. A záró héten állt össze a

kép: a szeretetünk növekedése mások felé indít, továbbadásra serkent. Így azt tapasztaltuk meg, hogy a két év szervezésen összekapcsolódik és gyümölcsözik. Lenyűgöző volt tapasztalni, hogy a Schönstatt lelkiisége nem féltékeny értékeire, a vezető házaspárok teljes szívükből segítettek, adakoztak, szolgáltak minket. Szándékuk az Egyház megújítása, és ezért hivatásuknak érzik továbbadni a felismert kincseket.” (Orsi és Péter)

„...Minden itt töltött hétvégén a komoly lelki feltöltődés mellett gyakorla-

ti tanácsokat is kaptunk, amit a hétköznapi életben alkalmazni tudunk. ...sokat erősödöttünk, barátokat szereztünk és sok élménnyel gazdagodtunk. Szívesen gondolunk vissza ezekre a napokra. A jövőben megpróbáljuk továbbadni ezeket a kincseket más házaspároknak. Egyre jobban tudatosodik bennünk, hogy amit a Családakadémiában kaptunk, az nem csak nekünk szól, hanem általunk akar szólni másokhoz is az Úr. Küldetésünk van a világ számára, ez a mi közös feladatunk.” (Kati és Tamás)

„... életünk színtere, Európa csak akkor lesz a népek igazi otthonává, ha azt a keresztény családok teszik otthonossá, szeretetben megélt hitükkel, reményükkel. Ezért mondja újra meg újra biztatóan a Szentatyá: Család, te vagy az egyház útja! Család, te vagy az emberiség útja! A család az első evangelizációs csapat, figyelmeztet Szentatyánk, Európa újra-evangelizálásában is a családoké a vezető szerep. Most tehát mint család-püspök arra hívlak benneteket, hogy éljük meg családjainkban a keresztény örökséget, gyűjtsük közösségbe az embereket, mutassuk meg nekik az élet és remény útját.”

A MKPK családreferens püspöke

A Családakadémiában közreműködő, gazdag tapasztalattal rendelkező családok segítik az érdeklődő házaspárokat, hogy fel tudjanak nőni hivatásukhoz, s a saját családjukon túl másoknak is segíthessenek.

Örülök, hogy elindulnak, hogy elindulnak a családok a családokhoz, összegyűjtik a hétköznapiakban bevált megtapasztalásaikat és továbbadják őket a többi családnak. Szeretettel ajánlom minden érdeklődő figyelmébe a sok éves tapasztalatból merítő Családakadémia előadóit és előadásait.

Bíró László

Bíró László püspök atya

Éltető Balaton-felvidékért Egyesület

Egyesületünk 2008-ban alakult 60 település összefogásával, önkormányzatok, civil szervezetek és vállalkozók részvételével. Ma 123 egyesületi tagunk, 36 hálózati tagunk és számos együttműködő partnerünk van, valamint két pénzügyi pártoló tagságot vállalt. „Leader csoport” vagyunk, ahogyan mondani szokás, ám a LEADER program megvalósításán túl is felelősséget érzünk térségünk fejlődéséért.

Célunk a térség fejlődésének elősegítése, katalizálása; a térségi egység, a kohézió megteremtése; fenntartható együttműködések generálása a térség szereplőinek összekapcsolásával, a térségen belüli információáramlás felgyorsításával. Ugyan-

akkor a számunkra elérhető fórumokon kifelé is képviseljük, reklámozzuk a térséget; tagjaink marketingtevékenységének összehangolásán dolgozunk.

*Tevékenységi*ünk részben az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program 3. és 4. tengelyének intézkedéseire rendelkezésre álló forrásoknak a térségbe irányításáról szól, másrészt tanácsadó munkatársaink más, a térség fejlődését előmozdító pályázatokkal kapcsolatban is adnak segítséget, tájékoztatást (pl. NCA). Hogy a szükséges információ minden tagunk számára elérhető legyen, levelezőlistát és honlapot (www.balatonleader.hu) működtetünk. Tulajdonképpen ez az első olyan információs csatorna, amely a 60 település mindegyikére elér (az országos médián kívül, természetesen).

De tevékenységünk nem elsősorban a pénzről, a pályázatokról és támogatásokról szól: leginkább *közösségfejlesztő tevékenységünkre* vagyunk büszkék, többek között arra, hogy az elmúlt két évben 110 tematikus fórumot tartottunk, amelyeken 1500 ember vett részt; hogy térségünket számos külföldi és belföldi, országos és térségi fórumon képviseljük és reklámozzuk. Hogy három irodánkból nem hagyjuk úgy távozni betérő ügyfeleinket, hogy ne kerestünk volna megoldást a problémáikra. Részt veszünk nemzetközi projektekből, aktív szervezői vagyunk a Naturama Szövetségnek, amelynek 8 magyar Leader csoport a tagja.

Munkatársaink a hét minden napján elérhetők, akár konkrét, már beadott pályázatokkal kapcsolatban, akár projektötlettel is fel lehet őket keresni. Összesen tízen dolgozunk az egyesület alkalmazásában, ebből heten Sümegen, ahol a kérelemkezelés, pályázat feldolgozás zajlik.

Következő fórumunkon arról fogunk tanácskozni, hogy a Művészetek Völgye által generált vendégforgalom hogyan válhat jobban a tágabb térség (a 60 település) hasznára. Az idei Művészetek Völgye Fesztivál alatt (júl. 23–aug. 1.) Kapolcs szívében lehetőségünk lesz a térség bemutatására, települések önálló vagy közös standjainak felállítására, térségismereti programok tartására, környező települések programjainak, látnivalóinak, kézműveseinek kijánlására.

Az Éltető Balaton-felvidékért Egyesület munkaszervezete

„Boldogabb családokért” családi életre nevelés iskolai program

Kecskemét-Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesület (SZÉK)
Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola
Családpedagógiai Intézete (SACSI)

Legfontosabb célunknak a házasság és a család védelmezését, erősítését tekintjük. Különös figyelmet fordítunk az ifjúságra, mert ők lesznek a jövő családok alapítói. *Hisszük és valljuk, hogy a fogamzás pillanatában elindul a megismételhetetlen, egyedi és pótolhatatlan emberi élet, és az emberi élet érték a fogamzás pillanatától a természetes halálig.*

Családi életre nevelő programunknak egy ismeretterjesztő munka képezi alapját. 1990-ben a **tüneti-hőmérőzéssel természetes családtervezési módszer** szélesebb körben való megismertetését kezdtük el Kecskeméten.

Az évek múlásával egyre nőtt az igény a szokványostól eltérő iskolai **felvilágosító órák** iránt. Ezek megvalósítása közben tágult látókörünk, sok lehetőségünk adódott, hogy közelebb kerüljünk a fiatalokhoz, és az őket foglalkoztató kérdésekhez. 1999-től kezdődött **családi életre neveléssel** kapcsolatos munkánk programmá szervezése, melynek a „**Boldogabb családokért**” nevet adtuk a Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999 karácsonyán kiadott „**A boldogabb családokért!**” című körlevele nyomán.

Programunk szélesebb körben való elterjedéséhez lehetőséget biztosít 2001. november óta a budapesti **Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Családpedagógiai Intézete**, melynek alapító munkatársai vagyunk. Fiatalokkal foglalkozó szakemberek – pedagógusok, védőnők – számára akkreditált 40 órás „**Egészséges életmódra és családi életre nevelés**” tanfolyamokat szervezünk. Eddigi helyszíneink: Budapest, Szombathely, Kecskemét, Kalocsa, Pécs, Szeged, Eger, Révkomárom és Gyenesdiás. A résztvevők létszáma indulástól számítva 2010. januárig **724 fő**.

Programunkban a családi életre felkészítő foglalkozásokat „**család-órák**”-nak nevezzük, s 7–24 éves korú fiatalokkal foglalkozunk. Havi rendszerességgel, évenként kíséreljük a fiatalokat, hogy a kamaszkor különböző állomásain mellettük legyünk, s segítsünk eligazodni és dönteni az élet legfontosabb kérdéseiben.

Több iskola vezetője felismerte azt a tény, hogy nemcsak a pályaválasztásra szükséges felkészíteni a fiatalokat, hanem egyfajta élethivatásra is, annak reményében, hogy a felnövekvő nemzedéknek nagyobb esélye legyen a kiegyensúlyozottabb házasságra és a boldog családi életre. Család-órákat mind önkormányzati, mind egyházi iskolákban tartunk.

Iskolai kereteken kívül szabadidős foglalkozásokon is elérjük a fiatalokat.

„**Boldogabb családokért**” programunk **kibővült** egy német nagysikerű felvilágosító programmal, az **MFM-Projekt**t (Mädchen Frauen Meine Tage = lányok, asszonyok, menstruáció), mely „**Ciklus-show**” programjának Magyarországra történő adaptációját és elterjesztését Egyesületünk vállalta: a saját test értékességének megtapasztalása alapvető fontosságú ahhoz, hogy az egészségünkkel, termékenységünkkel és szexualitásunkkal felelősen tudjunk bánni. Ez minden megelőzés, prevenció alapja, ezért a program jelmondata: „**Csak arra vigyázok, amit értékesnek tartok.**” (www.mfm-projekt.de; www.mfm-projekt.hu)

Módszereink– családmunkacsoportunk, csapatmunkánk

„**Boldogabb családokért**” **családi életre nevelés programunk** országos modellként szolgál már több éve, de ezt a minősítést hivatalosan – az „**ÉV GYERMEK- és IFJÚSÁGI MINTAPROJEKTJE**” – 2008. november 8-án kapta meg a Szociális és Munkügyi Minisztérium Esélyegyenlőségi Szakállamtitkártól.

„Kezdetben a fiatalok néha kicsit komolytalanok, esetleg zavaruk leplezése miatt zajosak. De ahogy a rendszeres órák alatt összeszokunk, egymásra hangolódunk, már látják, hogy velünk olyan intim dolgokról is jól el lehet beszélgetni, mint a szex, a szüzesség, a termékenység. Bizalmukba avatnak bennünket, megnyílnak. Érzik, hogy róluk van szó, és ők választják a témákat is. Majd ezeket együtt átbeszélgetve találjuk meg a válaszokat a „miértekre” és a „hogyanokra”. Talán meglepő, de ezekben a beszélgetésekben azt érzékeljük, hogy a gyerekek még ebben a felfordult világunkban is szeretnének szigorúbb, határozottabb elvek szerint élni. Csak nem tudják, hogyan tegyék. Hiszünk abban, hogy ezek a fiatalok az átgondolt kérdések és információk birtokában önálló, felelősen cselekvő, érett személyiséggé válhatnak. A mi feladatunk, hogy ebben segítsük őket.” (Idézet Fekes Mária riportjából.)

A program hosszú távú stratégiai célkitűzései

A **család-órák közoktatásban történő meghonosítása**, hogy a fiatalok egészséges életmóddal és harmonikus családi élettel kapcsolatos ismeretei, tapasztalatai mélyüljenek, ismerjék fel a veszélyes élethelyzeteket, belső meggyőződésből tudjanak „igen”-t mondani a valódi értékekre és „nem”-et a káros szenvedélyekre: pl. dohányzás, alkohol, drog, szexuális promiszkuitás.

Legfőbb távlati célunk egy **országos „család-háló”** kiépítése.

További információ: www.holnaphonlap.hu;
www.mfm-projekt.hu

Hortobágyiné dr. Nagy Ágnes

Óbudavár kincseit rejt

Nagyon kedves kollégánomtól hallottam a keresztúti stációk mintájára létrehozott óbudavári Házaspárok útjáról. Már amit elmesélt nagyon megfogott, és elhatároztam, hogy ha arra járunk, mi is ellátogatunk oda.

A május 8-i hétvégét Csopakon töltöttük, és hazafelé Óbudavár felé vettük az irányt. Már többször kirándultunk a Balaton-felvidéken, talán át is utaztunk ezen a kicsi falun, és sejtésünk sem volt, hogy milyen kincseket

rejt. Most megálltunk és a kis könyv segítségével megtaláltuk a kápolnát.

Először arra gondoltunk, hogy csak felderítjük a terepet, és barátainkkal együtt visszatérünk egy következő alkalommal, de a hely olyan elragadó volt, hogy a könyvvel a kezünkben elindultunk az ösvényen. Megtaláltuk az első állomást, leültünk a padra, gyönyörködtünk a tájban, aztán elővettem a könyvet és elkezdtem olvasni az állomáshoz írt elmélkedést. A férjem és a két gyermekem meglepetten figyeltek, és én is kíváncsian fürkésztem őket, mit reagálnak. Mindannyiunk örömeire hosszú perceket töltöttünk a pihenőknél, beszélgettünk, próbáltuk felidézni saját életünkéből a különböző életszakaszok emlékeit a kapott feladatokra reagálva. 4-5 állomás után már a lányom olvasott fel a könyvből.

Visszatérve a kápolna zárva volt, ezért leültünk előtte a padokra, és ott olvastuk el a befejező részt. Nagyon tetszett, hogy a megismerkedéstől, a gyermekvállalás, a gyermeknevelés, a nagyszülő- és időskorig elvezetett bennünket a házasság útján, és úgy éreztük, szívünkéből szól. Ottlétünk alatt még két fiatal párral találkoztunk, és örömmel köszöntöttük egymást. Nagy feltöltődést kaptunk a következő napokra, s örömmel és szeretettel ajánlottam ismerőseimnek is.

Megfogadtuk, hogy visszatérünk, elhozzuk a barátainkat, a gyerekek pedig a leendő választottjukat.

És mivel a falu másik végén tettük le az autót, felfedeztük egy kis völgy bejáratát (Nivegy-völgy), ahol valamikor a forrásokhoz mosóházat építettek az asszonyok számára. Egy nagyon kellemes Szent Mártonról elnevezett pihenőparkot hoztak létre, két irányban kiránduló ösvénnyel.

Óbudavárra visszahúz a szívem.

A Házaspárok útja

a Zánka és Nagyvázsony közötti út mentén fekvő Óbudaváron található,
a falu felső végénél lévő schönstatti kápolnától indul.

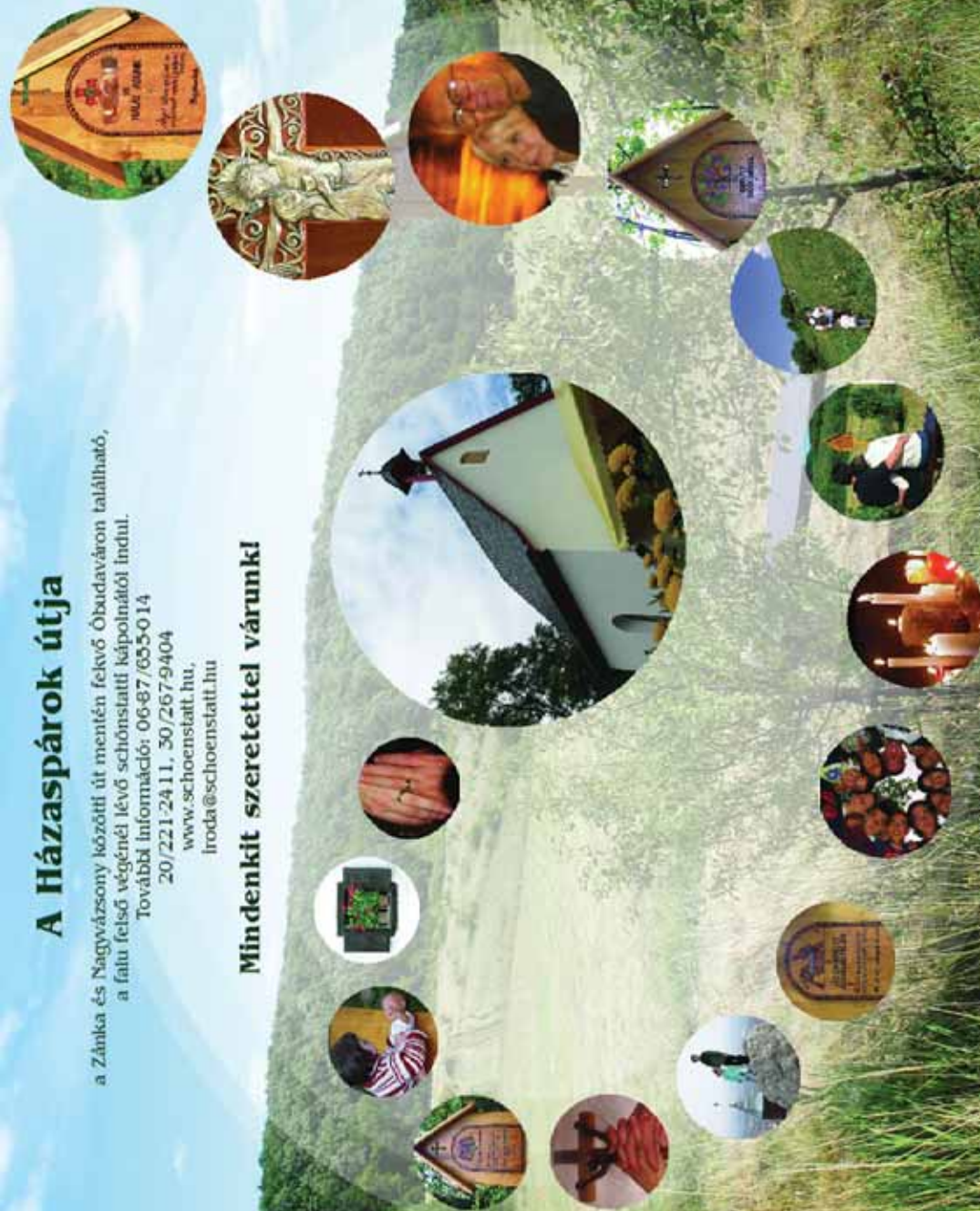
További információ: 06-87/655-014

20/221-2411, 30/267-9404

www.schoenstatt.hu,

iroda@schoenstatt.hu

Mindenkit szeretettel várunk!

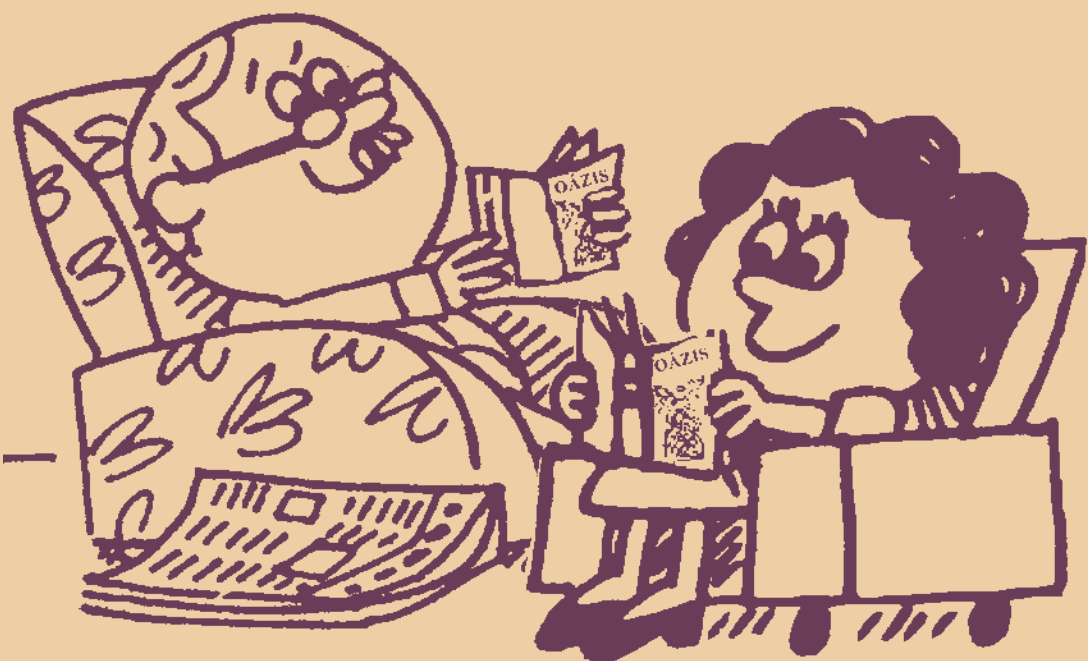

1.
**EGYMÁSRA TALÁLTUNK
ÉLETRESZÓLÓAN**

Tegyél a szívedre pecsétnek...
(Én 8,6)

*Elevenítsük fel egymásra
találásunk élményét!*

Kérjük, postázzanak nekünk ... példánnyal több Oázist, hogy ismerőseinknek továbbajándékozhassuk. A négy szám előfizetési díja egy évre postaköltséggel: 1200 Ft.

Nevünk:.....

Címünk:.....

Szeretnénk más családok számára megrendelni az Oázist:

Név:.....

Cím:.....

Név:.....

Cím:.....

- Csekket kérünk a befizetéshez
 Átutalással fizetünk a következő számra:
Családok a Családért Egyesület:
73200134-10000434

Bélyeg helye

Oázis

Családok a Családért Egyesület

Óbudavár

Kistelek utca 2.

8

2

7

2

Az Oázis a Schönstatt Mozgalom családpedagógiai lapja. Megjelenik negyedévente. Önkéntes munkával készül, előfizetési díja egy évre postaköltséggel: 1200 Ft.

Megrendeljük egy évre az Oázist:

Név:.....

Cím:.....

- Csekket kérünk a befizetéshez
 Átutalással fizetünk a következő számra:
Családok a Családért Egyesület:
73200134-10000434

Bélyeg helye

Oázis

Családok a Családért Egyesület

Óbudavár

Kistelek utca 2.

8

2

7

2